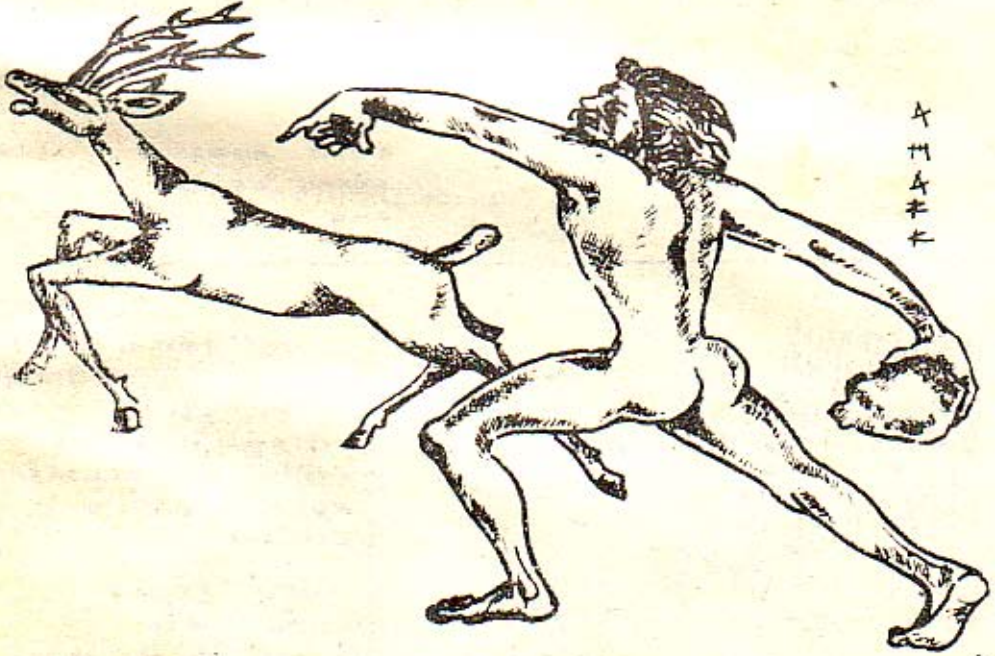

அலை

7

ஆசிரியர் குழு.-

ஐ. சண்முகன்
மு. புஷ்பராஜன்
அ. வேகராசா

திருத்தலுக்காக

அ. மாற்க

முதலாவது ஆண்டுமலர்

தை-மாசி

1977

ரூபா 1-25

சில
கவிதைப்
(துணுக்குகள்)

பதிவுகள்

வெள்ளைக் கனவுகள்

கனவு

வெள்ளைக் கனவுகள்

நிலவின் மயக்கச்

மனதில் பூத்தன;

சுழிப்பின் விழிப்பு

கொள்ளை.....

கனவு;

அழகவள்.....

நிலவின் குளிர்மைச்

செழிப்பின் தெறிப்பு

கனவு.

மெல்லச்

இளமைத் துடிப்பின்

குலுக்கும் மினுக்கக்

கனவு:

சிரித்த நால்.....

உலகின் அழகைச்

சுகிக்கும் வாழ்க்கை

கனவு.

வெள்ளைக் கனவுகள்

சண்முகன்

மனதில் பூத்தன.

சிறுகதைத்

தொகுப்பு

விலை: ரூபா 4.50

விபரங்கள்:

மாணிக்கவளவு

கரணவாய் தெற்கு

கரவெட்டி.

புதுக் கவிதைகள் 'பிதாம கர்' ந. பிச்சமூர்த்தியையும், கொங்குநாட்டுவாழ்க்கையை உயிர்த்தும்பச் சித்திரித்த நாவலாசிரியர் ஆர். சண்முகசுந்தரத்தையும், அடுத்தடுத்து இழந்து நிற்கிறோம்.

'மரணம் இயற்கை

மரணம் உண்மை...

எனினும் இத்தனை விரைவாய்

அது ஏன் வந்தது?'

என்ற கவிஞனின் சோகம்

எம்மில்லும். பரவிநிற்கிறது.

கோலங்கனையும் கோடுகளையும்

அமைந்த

அனுபவ வெளிப்பாடுகள்

○ அலை வெளியீடு - 2

பிறமொழிக் கவிதைகள்

○ ஆங்கிலக் கவிதை

நதியே...!

தமிழில்: 'போகன்'

நதியே, என் வாழ்வின் குறியீடே!
அமைதியாகப் பிரவகிக்கின்றும்
மேலும், மேலும்,
உன் வாழ்வின் சாரத்தை எல்லோர்க்கும் கொடுக்கிராய்,
எல்லாவற்றையும்
கொடுக்கிராய், எதையுமே கேட்டதில்லை,

எத்தகைய பரவலும், இனிய கானுபலும்
உவனோராய் அமர்ந்து
உன் கழிகளை, நீரோட்டங்களை
புதிதுபுதிதாக,
கணம் கணமாக அறிகையிலே.

நதியே, யார்பார்ப்பார், கேட்பார், உணர்வார்
எல்லாமே உன் ஆழச்சேர்கையில்,
நீ அவ்வளை இயற்கையை நினைவூட்டுவாய்!

நதியே, மீய்பிக்கைக்குரிய வளர்கரமாவவளே,
நான் என் இதயத்தாலும், நெஞ்சாரவும்
உன்னை நேசிக்கின்றேன்.
நான் உன்னை உன் பார்வைக்குள் ஆழ்த்துகையில்
பரவலைப் படுகின்றேன். உன் சலசலப்பான ஓட்டத்தில்
மதுரகானத்தை நுகர்கிறேன்.
உன்னுள், மெதுமையான சக்திரும் உன் இதத்தினுள்
நீந்துகையில்,
நான் என்னைவருத்தும் 'வேதனைகள், ஒத்துக்கொள்ளாமை,
தொல்லைகள்' ஆகியனவற்றிலிருந்து மீண்டு புதிதாகிறேன்.

நதியே, நீ அழகிய தேவதையைப் பிரதிபிம்பப்படுத்துகிராய்,
எப்படியான தேவதையாக,
பயனான,
ஆனந்தமயமான, முழுமையான,
அழிவற்ற தேவதையாக!

றிச்சர்ட் ஸ்பேஸ்க்
in 'unity' feb. 1975

நான்தான் பிதுருதலாகலை மலையாம்!

“அப்பா,

அப்பாதான் பிதுருதலாகலை மலையாம்
இப்போ ஆடாமல் அசையாமல் நிக்க
வேணும் சரிதானே”

அவளின் ஆணைக்குப் பணிந்து
அவள் சொற்படியே நின்றேன்
அவளின் ஆணையை மீறியில்
எட்பதை யானறிவேன்.

பிதுருதலாகலைச் சிகரத்துத்
தாவுய் மேகத் திரளென
முழந்தாளிட்டு நின்ற வென்
கேசம் அவளின் பிஞ்சுவிரலாற்
கோதிடுங்கால் மெள்ள
ஆடா தசையாது நின்றேன்.

“இப்படியே இருக்க வேணும்
கெதியா நான் ஒடிவாறன்”

நேரஞ் சற்றுக் கழிந்ததேனும்
அவளோ ஒருஞ் சாடைதானுமில்லை

அக்கம் பக்க மிருக்கிறாளோவெனக்
கள்ள விழியா லெட்டிப் பார்த்தேன்
அவளின் சிந்தை வேறெங்கோ தாவி
என்னை அவள் மறந்தேபேயினள்;
மடியிற் தாவித் தாவி
அதோ இருக்கிறான் அன்னையினருகே

யார் எப்படி எதைச் சொல்லிடினும்
இப்போது யான் பிதுருதலாகலை மலையேதான்,
எனவே யான் ஆடாதசையாது நிற்கக்கடவேன்;
புவி நடுங்கி மலைத்தொடர்
சிதறுந்தன்னும் இவ்வண்ணமே யான் அசையாது
நிற்கக் கடவேன்; அஃதே முறைமையுமாம்.

—விமல் திசாநாயக

தமிழில்:- கெய்தல்நங்கை

கால உணவு

(இவர் இந்நூற்றாண்டின் முக்கிய பிரெஞ்சுக் கவிஞர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். பல திரைப்படங்களுக்கு திரை நாடகம் (ஃபில்ம் ஸ்கிரிப்ட்ஸ்) எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய சில கவிதைகளுக்கு இசை வடிவம் கொடுத்து, பரிஸ் இடவுக் களியாட்ட இடங்களில் எல்லாம் பாடப்பட்டு வருவதாகவும் அறிகிறோம்.)

அவன் கோப்பியை
தனது கோப்பைக்குள் ஊற்றினான்
அவன் தனது கோப்பிக் கோப்பைக்குள்
பாலைச் சேர்த்தான்
சீனியையும்
கோப்பியும் பாலும் கலந்த கோப்பைக்குள்
போட்டுத் தனது தேக் கரண்டியினால்
சலக்கினான்
அவன் கோப்பியையும் பாலையும் குடித்தான்

அவன் பற்றவைத்தான்
ஒரு சிகரட்டை
புகையைக்கொண்டு
வட்டங்கள் செய்தான்
சாம்பல் தட்டத்தில்
சாம்பலைத் தட்டினான்
ஏன்றோ பேசாது
என்னை நோக்காது

அவன் எழுந்தான்
அவன் போட்டான்,
தனது தொப்பியைத் தனது தலையில்.
அவன் அணிந்தான்
தனது மழைக்கோட்டை
ஏனெனில் அப்பொழுது மழை பெய்தது.
அவன் வெளியே போனான்
மழையில்
ஒரு சொல் பேசாது,
ஒன்றுமே பார்க்காது,
நானும் எனது கைகளில்
தலையை வைத்துக்கொண்டேன்
நான் விம்மினேன்

— ஜாக் ப்றிலேயர்

தமிழில்:— கே. எஸ். சிவசுமாரன்

பிச்சைப்பெட்டிகள்

க. சட்டநாதன்

மழை வரும்போலிருந்தது. மார்சுயின் பிற்பகுதியில் பெய்ததற்குப்பின், இன்று எப்படியும் இறங்கி விடுவதென்ற அதனது அவஸ்தையை, தென் மேற்கு வானம் குறி காட்டியது. காற்றுக் குளிர்ந்து சிலுசிலுத்தது.

'சே... குடை கொண்டு வராதது... எவ்வளவு மடைத்தனம்...' என்னையே நான் நொந்து கொள்ளும் அவலம்.

அரை மணி நேரம் பஸ்தரிப்பிக் தலையிறியும் பஸ்வந்து சேரவில்லை.

'இன்னும் ஏன் பஸ்வரவில்லை... இன்று பஸ்ஸை வராதோ...?' நினைப்பே அதுப்பைத் தருகிறது.

'சட்ட' எனக் கோடை மழையின் பெருந்துளிகள் ஆலமரத்தின் இலைகளில் விழுகின்றன. இலைகளில் படிந்திருந்த 'தூசி' கரைந்து வடிகிறது. அழுக்கு நீர் ஆடையில் தெறித்து விடுமோ என்ற பயம் என்னை அருகே இருந்த தேநீர்க் கடைக்குள் விரட்டுகிறது. கடையின் ஓரமாய் ஒதுங்கிக் கொள்கிறேன்.

*கும் வரட்சிக்குப் பின் மழை ஒரு வாரது வந்து விட்டது. புழுதியில் நீர் பட்டதும் மண்ணின் மணம் நாசித் துவாரம் களை முற்றுகையிட்டு நெஞ்சை நிறைக்கிறது.

தூரத்தில் ஒரு வெள்ளாடு இடைவிடாமல் அழுது கொண்டேயிருந்தது.

ஆலடிச்சக்திவிசிந்து தெற்கே பிரியும் ஒழுங்கையில் இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்த மேனியாய் மழையில் நனைந்தபடி, ஒடிஒடி மழைத் தாரையைப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'என்ன விளையாட்டோ...? அலுப்பில்லாத விளையாட்டு...!'

'மழை பெலக்கமுந்தி பஸ்வந்திட்டா நல்லம்.'

குரல் வந்த இசையைப் பார்த்தேன். சசன் சந்தைப் பொட்டோடு நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரது 'பறங்கி' உடையும் சந்தைப் பொட்டும் அவருக்கே உரித்தான சின்னங்கள். அவரது வழக்கைத் தலையிசிந்து நீர் வழிந்திருந்தது. முகத்திலும் நீர்த்துளிகள்.

'மாஸ்ரர்... துலைக்கே பயணம்...?'

'யாழ்ப்பாணம்...'

'நானும் யாழ்ப்பாணம் வரைதான்... கேள்வி இல்லாமலே அவரது பதில்.

'இப்பை இஞ்சை என்ன நடக்குது... தாவாடியிலே இல்லையே...?'

'அவதான் அங்கை... நான் இஞ்சை கண்ணகை அம்மன்ரை தேரோடை வந்தாப்பிலே, பெரியாச்சியோடை நிக்கிறேன். அது சரி மாஸ்ரர்... உங்களுக்கு நவந்தாரைத் தெரியும்...? அவர்தான்... அவரைத் தெரியாதே...? பெரியவளவு முகத்தாற்றை மருமகன், அவர் இப்பை ஜே. பி எல்லே. நான்தான் நீதிமந்திரியைப் பிடிச்ச ஒரு மாதிரிச் சொல்விக், கில்லி அவரை ஜே. பி. ஆக்கினான்.'

சசன் தொடங்கி விட்டார். அவருடன் பேசுவது ஓர் இதமான பொழுது போக்கு.

'ஏன் சசன்...? நீங்கள் அந்த மந்திரியைப் பிடிச்ச உங்களுக்கு ஒரு உத்தியோகம் எடுத்தாலென்ன...?'

'அவரைப் பிடிக்கலாம்தான்... ஆனால் அவர் 'டிகிழி' இருந்தால்தான் ஏதாவது 'கோப்பேசனிலை' செயர்மனுப் போடலாம் என்பவர். அதுதான் இப்பைடிகிழி 'எக்ஸ்ரேனலா' எடுத்தான். மறுமொழி வந்திற்று. பால்தான். கிட்டடியிலை ஒருக்கா இது விஷயமாய் அவரைப் போய்ப் பார்சுக்க வேணும். அதுக்கிடையிலை இருசை சித்தாந்தப் புலவர் பரீட்சைக்குப் பேப்பர் 'செற்' பண்ணச் சொல்லீற்றிருங்கள். நானெல்லே இப்பை தீவுப்பகுதி இந்து வாலிபர் சங்கத் தலைவர். அத்தோடை இரண்டாம் தீட்சைவேறே கேட்டிட்டன். ஒரு வேளைதான் சாப்பாடு. மற்றநேரம் பாலும் பழமும், ஒரு சைவப்பழமெண்டு பேப்பர் 'செற்' பண்ணச் சொல்லக்கை தட்டேனுமே...? எல்லாம் பெரிய தொந்தரவா இருக்கு மாஸர்... மூச்சு விட நேரமில்லை.'

சசனைத் தட்டிவிட்டால் போதும். நேரம்போவது தெரியாமல் ஏதாவது 'அளந்து' கொண்டிருப்பார். அலுப்பே தெரியாத ஓர் அரிய அனுபவமது, அந்த அனுபவத்தையே கெடுப்பது போல் அந்த பஸ் இடையிடையே ஒரு வகைக் குலுக்கலுடன் அசைந்து வந்து, எங்களது காலடியில் சரிவது போல் சின்றுது.

சசனும் நானும் ஏறிக் கொண்டோம். பஸ் புறப்பட்டது. சசனைப் பார்த்தேன். அவர் அவரை அவசரமாக என்னைப்பிடித்தித் தள்ளியபடி பஸ்ஸினுள் விரைந்தார். ஏன் அவருக்கு இவ்வளவு அவசரம்?

அவரது அவசரம் எனக்குப் புரிந்தது.

பஸ்ஸின் இடது பக்கத்தில், கடைசி 'சீற்றுக்கு' முன் உள்ள 'சீற்'தான் அவரை இப்படிச் சுண்டி இழுத்திருக்க வேண்டும்.

அங்கு குளிர்ச்சியாக, மாங்குருத்துப் போல ஒரு பெண் கண்ணுக்குச் சொருசாக இருந்தான்.

திடீரெனத் திரும்பிய பொழுது அவளது கண்களில், தெறித்த வசிகரம் என்கையே ஒரு கணம் நடுக்கமுறச் செய்தது. இவ்விஷயத்தில் மிகவும் பலவீனமான சசன் அவன்பால் இழுபட்டதில் வியப்பில்லை.

அவனுக்குப் பக்கத்தில் அவர் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருார்.

நான் கொண்டட்டரிடம் ஓர் ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு இரண்டு 'ரிக்கெத்' வாங்கிக் கொண்டேன். எனக்கும் சசனுக்கும்.

கொண்டட்டர் 'சரியான 'இன மட்டம்' மீசை அடர்த்தி கொள்ளாமல் பூனை மயிர்போல்பிரயுயிருந்தது. மெலிந்து உயரமாய் வளர்ந்திருந்தான். ஏதோ தீவிரமாகக்கணக்குப்பார்த்தான். இருந்தும் 'ரிக் கெத்' தந்தான். மீதம் தரவில்லை இரண்டு ரூபாயும் சில்லறையும், பின்பு வாங்கிக் கொள்ளலாம் என நினைத்தபடி அவனைக் கடந்து -சசனும் அந்த 'மாங்குருத்தும்' இருந்த இடத்திற்குச் சிறிது முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

பஸ் அசைந்து அசைந்து அதனது இயல்பான குலுக்கலுடன் போய்க் கொண்டிருந்தது.

'பஸ்ஸில்' அதிக பயணிகள் இல்லை. ஒருபார்வையிலேயே அனைவரையும் எண்ணி விடலாம்.

சசனைப் பார்த்தேன். அவர் அந்தப்பெண்ணுடன் நெருக்கமாக இருந்து தனது அரைகுறை ஆங்கில ஞானத்தைக் கூர்மைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

'யார் இந்தப் பெண்...? சிங்களமா. அல்லது தமிழா...? நயினா தீவுக்குப்போய்த் திரும்புகிறாளோ. தனியாகவா...? ஏன் தனியாகப் போய் வரக் கூடாதா!

சசன் ஏதோ சொல்ல அவன் சற்று அவர் பால் சரிந்து குலுங்கிச் சிரித்தான். அது சிரிப்பா என்ன! ஜலதரங்கத்தின் இசை முறுக்கேறிய அதிர்வுகள்.

அவர்களை அந்த நிலையில் பார்த்ததும் எனக்கு வேசான பொருமையின் உறுத்தல்கள். ஆணுக்கே உரித்தான அந்த அற்பத்தனமான 'சபலங்கள்' கூச்சத்துடன் என்னைச் 'சுதாரித்துக்' கொண்டேன். பயணிகள் பக்கம் என் பார்வை படர்ந்தது. அவர்கள் அனைவரும் இப்பொழுது தங்கள்

முறைக்கு அந்த இருவரையும் முர்க்கமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'அவர்களுக்கு பாரிவையில் இழையுள் அந்த உணர்வு போலுமையா, ஏமாற்றமா, வேறுப்பா, குரோதமா, அல்லது எல்லாவற்றினதும் கவையா;

இந்த உணர்வுச் 'சுழிப்பு' எதினுமே சிக்காமல் அவர்கள்-தம்கயத்தையே இழந்தவர்களாய், சுற்றுச் சார்பின் பாதிப்புக்களையே லேசாக ஒதுக்கித் தம்ளி விட்டு கனிந்த போய் இருந்தார்கள்.

அது ஒரு அற்புத சாதகம்தான்

சான் ஏதோ 'கிக் கிக்'ப்பதும், அதற்கு அவளது பெண்மைச் சிணுங்கலும் லேசாக வளது காதில் விழுந்தன:

"ஓ...! யூ ஆர் இன் த ரையர்கோப் ப் ரேசன்... ம்... செயர்மன்...!"

"யேஸ் யேஸ்"

"ஸ்கிரில் ஏ பாச்சிலர்...?"

"யேஸ்."

அவள் நெழிந்து கிணுகிணுத்து உதடுகள் அவரது காதில் உரச ஏதோ சொல்லுள். அதற்கு சான் செம்மைப் பூரிப்புடன் சொன்னார்:

"ஓவ் கோரிஸ்... வை நாட்... ஐ வில் டீ க்பார் யூ..."

அவரது கரங்கள் அவளது இடைையைத் தழுவத் துடிப்பதைக் கண்ணுற்ற கான்- 'எப்பொழுதிலும் இருந்து இவர் ரையர்கோப்பிரேசனிலே செயர்மன் ஆனார்' என்ற வியப்புடன்-அவர்கள் பால் இருந்த வளது பார்வையைப் பலவந்தமாகப் 'பிடுங்கி' பஸ்ஸின் கண்ணாடி ஊடாக வெளியே பார்த்தேன்.

பஸ் பாதைதைக் கடந்து வேலனைத் துறையில் போய்க்கொண்டிருந்தது.

வானமே 'பொத்தக்' கொண்டது போல் மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

மழை நீரைக் குடித்த பூம். புளக முற்றுப் பூரித்துக் கிடந்தது.

'கொண்டக்டர் கணக்குப் பார்த்து முடிச்சாச்சு போல' அவன் எனக்குப் பின்

னால் இருப்பதைக் கண்டு அவனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

"மிச்சக்காக தம்பி...!"

"மிச்சம்." கொண்டக்டரின் உதட்டில் நெளிந்த ஏனெனம் என்னைச் சிறுமைப் படுத்தியது.

அவன் எழுந்து பஸ்ஸின் முன்பக்கம் விரைந்தான்.

இது எனக்குப் புது அனுபவம். எல்லாரும் இப்பொழுது என்னையே பார்த்தார்கள். அதை என்னால் தானமுடியவில்லை. அனல்மீது உட்கார்ந்தது போல் ஒரு பதைப்பு.

திடீரென எழுந்த நான்மீண்டும் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

"என்னை மிச்சக் காக."

"என்ன...? என்னகாணும்... இரும்சம்மா மிச்சம் தந்தாச்சு ஒருக்கா வடிவாய்க் கணக்கைப்பாரும்."

அவன் உத்தினுள், தொடர்ந்து அவன்பஸ்ஸில் இருப்பவர்களை எல்லாம் தன் கட்டுக்கு அழைத்து:

"பாருங்க இந்த ஆளை... படிச்சதாட்டம் இருக்குது... கொடுத்த காசை இல்லையெண்டு என்னைப் பேக்காட்டிததை..."

'மாஸ்ரர்' எதுக்கும் உங்கடை பொச்சுறை' ஒருக்காப் பாருங்க. ஏன் விண்ணடை... ஒருக்காப்பாருங்க.'

அங்கிருந்த அனைவரும் என்னைக் குற்றக் கூண்டில் ஏற்றினிட்டு அவன்பால்-அந்தக் கொண்டக்டர் பால் பரிவு கொண்டது எனக்கு மிகுந்த எரிச்சலைழுட்டியது.

'காணும் அவனைப்போல... அங்கிருந்த எல்லாரையும் திட்டிவிடலாம்- ஆனால், இந்தப்பாழும் மனச சமயத்திலே என்னை மெளனியாக்கி விடுகிறதே. மனச மட்டும் தானா? இந்த ஆசிரியத்தனம் எல்லாம் தான்?

உடலும் உள்ளமும் குறுகிய நிலையில் அவமானப் பட்டுப் போய் எல்லாருடைய

பார்வையின் எட்டியமாதிரி விட்ட அந்த நிலை விடும், என்னுடைய சாட்சி சிந்தனை மூடிக்கொடுக்கிறது.

‘உத்தராமசாமியின்’ பிரசாதம் கதை கிம் வரும் அந்தப் பொலிசுகாரனுக்குத் தேவைப்பட்டது போல... இவனுக்கும்... இந்தக் கொண்டக்கூட்டுக்கும்... அப்படி ஒரு தேவையே? குழந்தையின் பிறந்தநினை திரு அர்ச்சனை செய்ய மனைவி ஐந்துருபாய் கேட்டிருப்பாளோ...? அவ்வது சதா படுக்கையே கதியெனக் கிடக்கும் தாயாருக்கு மருத்து வாய்க், பட்டகடைய அடைப்ப நற்கு, மனைவிக்குத் தெரியாமல் என்னமாக உறவு வைத்திருக்கும் பெண்ணுக்கு ஐந்தோ பத்தோ கொடுக்க... இதில் எது? என்ன இருந்தாலும் இவள் இப்படி நடந்திருக்க வேண்டாமோ...?

அந்த விளம்புத் தந்த அவசரத்தில் நான் அவளிடம் சொன்னேன்;

“தம்பி...! நீர் இப்படி நடக்கக் கூடாது. என்னை உணர்ச்சிகளையே ‘கிண்டிக் கிளறி’ வேடிக்கை பார்க்கிறீர். நான் ஒரு ஆசிரியன். ஏன் பொய் சொல் வேண்டும். எனக்கு இரண்டு ரூபாயும் சில்லறையும் பெரிசில்லை. ஆனால், என்னை மனசை நீர் உடைச்சுப் போட்டீர். பலருக்கு நடுவிலே இப்படி என்னை ஏளனப் படுத்தியிருக்க வேண்டாம். நீர் மறந்திருப்பீர் நினைவு படுத்திப்பாரும்.”

“இல்லை மாஸ்டர்... நான் தந்திற்றன்...” அவன் குரல் சற்றுத்தணிந்திருந்தது.

அவனது இந்த மாற்றம் மனதுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது.

“இல்லைத் தம்பி! நீர் மறந்திட்டீர். பரவாயில்லை. நீர் ஏதோ கணக்குப் பார்க்கிறீர் என்னுடைய உடலை கேக்கேல்லை. இது எனக்குகொரு பாடம். பட்டுத்தானே படிக்க வேண்டியிருக்கு.”

“நீக்க பேசிறதைப் பார்த்தா நான் நான் ஏதோ எடுத்தமாதிரி... அப்பகரட்டுமே.. மிச்சத்தைத் தரட்டுமே...?”

“உமக்குப் படுமாப் போலு செய்யும்.”

அவன் தயங்கியபடி இரண்டு ரூபாய் நோட்டொன்றை வீரல்களின் இடையிலிருந்து உருவி எடுத்தான்.

அப்பொழுது பஸ் வக்கனாவாடியில் தரித்தது.

ஒரு சிறு ‘பையுடன்’ ஓர் இளைஞன் ஏறினான். கருங்காலிக் கட்டையின் பொலிவு, கொண்டகட்டர் திடீரென கையிலி வைத்திருந்த இரண்டு ரூபாய்த் தாளை மீண்டும் வீரல்களிடையே திணித்தபடி அந்த இளைஞனை அணுகினான்:

“யாழ்ப்பாணம்?”

அவனது பைபைத் தூக்கிப் பார்த்து விட்டு, அதற்கும் சேர்த்து கொண்டகட்டர் ‘ரீக்கத்’ எழுதினான்.

‘ரீக்கத்’ வாங்கிய அந்த இளைஞன் சற்றுச் சினமூற்றவராய்;

“என்ன ... என்னப்பா...? ஒரு பத்து ரூபாய்தல் செத்தலுக்கும் ஐந்துசாறு பிஞ்சுக் கத்தரிக்காய்க்குமே ஐம்பதுசதம் போட்டிருக்கிறை... ஏதோ ஐந்து பணம் கிடைக்குமென்றுதானே இஞ்சையிருந்து பட்டணத்துக்கு நான் இதைக் காவிறன் உனக்கு இரக்கமிருக்கே...? என்னைப்போல நீயும், ஒரு பிச்சைப் பெட்டிதானே..! அங்கை ஒண்டும் கொடிகட்டிப் பறக்கையிலேயே.. ஏதோ உன்னை புண்ணியம் அரசாங்கம்மாதாமாதம் பிச்சை போடுது.. அதுக்கு நன்றியா என்னை வயித்திலேயே அடிக்கிறது.”

அவன் கொண்டகட்டரை இடித்துத்தள்ளியபடி, பஸ்ஸினுள்வந்து எனக்குப் பின்னாலு உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன்-‘என்னைப் போல நீயும் ஒரு பிச்சைப் பெட்டிதானே..’ என்று கூறிய கூற்று என்மனதில் திரும்பத் திரும்ப மிதப்புக் கொண்டது.

“இஞ்சை தம்பி... நீசொல்லுமாப் போலு எல்லாருமே பிச்சைப் பெட்டி நான் ஒரு சிலரைத் தவிர. அந்தப் பிச்சைப் பெட்டிகளையெல்லையெல்லாம் எவ்வளவு ‘பிக்கல் பிடுங்கல்’கள். நாக்கெனக்குலொருக் இதை உணர்ந்து கேட்கப்பட்டால் போதும். அதுதான் உண்மையான

'சேசம்' அந்த சேசம் உலகத்தையே எக் கடை காலடியிலே கிடத்தும்.'

"என்ன? மாஸ்ரர் பாடம் நடந்துகி ழார். வகுப்பறை எண்டு திண்ச்சிற்சூர் போலே."

பஸ்ஸில் இருந்த இளைசுகள் சிலதின் வெடிச் சிரிப்பு.

"இல்லை. மாஸ்ரர் மார்க்கிஸம் பேசி ழார். விஷயம் தெரிந்த ஒருவரின் விளைக் கம்.

"என்றை இயல்புக்கு மாறாய்ச்சற்று உரக்கத்தான் பேசிப் போட்டனோ?"

மனதில் திரளும் எண்ணங்களோடு அந்த இளைஞனைப் பார்த்தேன். அவன் முகத்தில் தெறித்த கொதிப்பு கொண்டக் டரை நடுங்க வைத்தது. அவன் ரிக்கற் றுக்குரிய பணத்தை வேண்டா வெறுப்பா கக் கொடுத்தான். கொடுத்த கையோடு மனம் கூசுமாப்போல் கொச்சைப்பட்ட வார்த்தைகளில் கொண்டக்கடரைத் திட்ட வும் செய்தான்.

கொண்டக்கடர் என்னைப் பார்த்தான், பின், சுற்றுமுற்றமுள்ளவர்களைப் பார்த் துக் குறுகிப் போய் சின்னான்,

அவனை இப்பெர்முது எல்லாரும் எரித்துவிடுவது போல பார்த்துக் கொண்ட டிருந்தார்கள்.

அந்த இறுக்கமான மூட்டத்திலிருந்து எனது பார்வையை விலக்கி, எனக்குமுன் பாக இரண்டு 'சேற்' தள்ளி அங்குமிங்கும் பார்த்து அவஸ்தைப்படும் ஓர் உருவத்தை பார்த்தேன். அந்த மனிதர், இடது காலே தான் இருந்த சீற்றுக்கு முன்பாக நகர்த் தினார். அவரது காலின் விரல்களைத் தொட்டபடி 'முழிப்புக்'காட்டியது ஒரு ருபாய் நாணயம். அவர் மிகுந்த சிரமத் துடன் கால் பெருவிரலின் நுனியால்லாவக் வமாக அதனை இழுத்தெடுத்துப் பாதத்தி னுள் மறைத்துக் கொண்டார்.

அவருக்கு அந்தக் குளிரிலும் வேர்த் தது.

கழுத்தில் கிடந்த சால்வையால் முகத் தில் வடிந்த விவர்வையை அழுத்தித்து

டைத்தவர் எழுந்து கண்ணாடியை இழுத்து வெளியே துப்பினார்.

மழைச்சாரல் குப்பிரென உள்ளே விசி யது.

கண்ணாடியை இழுத்து விட்டவர், இருப் பதற்காகக்குவியும் பொழுது ட்தோளிக் கிடந்த சால்வை இயல்பாக கழுவி விழு வது போல, அவரது காலடியில் விழுந்தது. அவர் குனிந்து சால்வையுடன் அந்த காண வத்தையும் எடுத்துக் கொள்கினார். அவர் நிமிர்ந்த பொழுது நான் அவரைப் பார்த் துச் சிரித்தேன். அவர் முகத்தில் கருமை படர்ந்தது. திடீரென மிகுந்த பதட்டத் துடன் வேறு யாராவது தன்னைப் பார்த்து விட்டார்களோ எனப் பயந்தவராய் தலை யைக் குனிந்து கொண்டார்.

பஸ் அரரவிச் சந்தியைக் கடந்து இடி விழுந்த குண்டடியில் போய்க் கொண்டி ருந்தது.

நான் இந்த 'சூடுபாட்டில்' ஈசனையும் அந்த அழகியையும் மறந்திருந்தேன். அவர் கள் பக்கம் என்பார்வைதிரும்பிய பொழுது அவர்களிருந்த இடம் வெறுமையாக இருந் தது.

அவர்கள் இப்பொழுது தனிமைகாடி பஸ்ஸின் கடைசிச் சீற்றில் இருந்தார்கள்; மிக நெருக்கமாக. அந்த அழகி ஈசனின் தோளில் ஓய்யாரமாக சாய்ந்து துயின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவள் துயிலும் பொழுதும் மிக அழ காக இருந்தாள்.

பஸ் மண்கும்பான் பின்னையார் கோவி லடியை அடைந்த பொழுது, ஏழெட்டுப் பேர் அதனை மறித்தார்கள். அதைப்பார்த் ததும் பஸ்சாரதிக்குப் பின்னாலிருந்த சற்று வயது போன ஒருவர் பதட்டமடைந்தவ ராய் எழுந்து சின்று:

"பஸ்ஸை / சிறுத்தாளை தம்பி...! பஸ்ஸைநிறுத்தாளை ... கும்பலா ஆரோ நிக்கிரூங்கன்... பஸ்ஸை எரீக்கப் போரூங்கன் போலே..."

பயத்துடன் கூவினார்.

“சாரதி முறுவலுடன் பஸ்ஸை நிறுத்தியபடி சொன்னார்:

“அப்பு ஏன் பயப்படுறே... பஸ்ஸை எரிச்சாலும் இந்த மழையிலே எரியுமே! எரியாதணை”.

பஸ்ஸில் ஏறியவர்கள், அந்த முதியவர் பயந்ததபோல் பஸ் எரிப்பவர்களால் வரிக்கெற் பரிசோதகர்களும் சில பயணிகளும்.

நான் ரிக்கெற் இருக்கிறதா எனப் பார்த்துக் கொண்டேன். பத்திரமாக இருந்தது.

பரிசோதகர்களில் ஒருவர் பயணிகளை எண்ணிச் சரிபார்த்தார். மற்ற இருவர் பயணிகளின் ‘ரிக்கெற்றை’ வாங்கிச் சரிபார்த்தபடி வந்தார்கள்.

சற்றுமுன்வரை சீற்றுக்கடியில்கிடந்த ரூபாய் ‘நாணயத்துடன் ‘மல்லுக்கட்டிய’ அந்த முதியவரிடம் என் பார்வை சென்றது.

அவர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

பரிசோதகர் ஒருவர் அவரை அணுகி அவரது முதுகில் தட்டி “பெரியவர் ‘ரிக்கெற்’” என்றார்.

“என்ன... என்ன தம்பி ரிக்கெற்றே? யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு துண்டு குடணை அப்பு...”

அவர் ஐந்து ரூபாய் நோட்டொன்றை நீட்டினார்.

“எங்கை இருந்து வாறே...”

“குறிகட்டுவான்”

“குறிகட்டுவானிலை பஸ்சேறி... மண்கும்பானுக்கையே ‘ரிக்கெற்’ எடுக்கிறீர்... நல்லாயிருக்குது உம்மடை வேலை ‘ரிக்கெற்’ இல்லாமைப் பிரயாணம் செய்யக் கூடாதெண்டு தெரியாதே”...?

பரிசோதகர்கள் அனைவரும் உசாரானார்கள். அவர்கள் அப்புவைச் சூழ்த்து கொண்

டார்கள். கொண்டக்கட்டுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலை.

பிரயாணிகளின் பார்வை அப்புவின் பால் மொய்த்தது. அவர்கள் ஏதோ சத்திய வசப்பட்டவர்களாய் கொண்டக்கட்டால் பரிவு கொண்டு:

“ஏனப்பு? கொண்டக்கட்டர் எத்தனை தரம் ‘ரிக்கெட்’ எண்டு கேட்டவர்... நீ என்ன செலிட்டலியனே? பேசாமையிருந்திட்டு இப்ப திருட்டு முழி முழிக்கிறை.”

“இவர் இப்பிடித்தான் போல பழக்கப் பட்ட கட்டை இண்டைக்கு வசமாச் சிக்கிக்கிட்டார்.”

“இந்த வயசிலே ஏனப்பு உனக்கு இத்தப் புத்தி. கள்ளுக்கு மிச்சம் பிடிச்சனியே அதுதான் மடக்கீற்றூர் போலே”
சொற்கணைகளின் சொடுக்கங்கள்.

ஒரு பரிசோதகர் அப்புவுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு கேட்டார்:

“அப்பு உன்மையைச் சொல்லும். ஒண்டையும் மறைக்காதையும். பஸ்ஸிலே முன்பக்கத்தால்தானே ஏறினவீர்.”

“ஓம் தம்பி. பின்பக்க வழியைக் கவனிக்கேல்லை”

“ஏறினதும் ஏன் ‘ரிக்கெற்’ எடுக்கேல்லை.”

“கேட்டான். கொண்டக்கட்டர் பொடியன் கான் தரேல்லை”

பஸ்சே குலுங்கிச் சிரித்தது.

அப்பு அசடு வழிய, இருப்பிடத்தை விட்டெழுந்து எல்லோரையும் பார்த்தபடி ஏதோ பேச முயற்சித்தார். அவரால்முடியவில்லை. குரல் மிகவும் சன்னமாக ஒலித்தது. குரலில் வேசான கரகரப்பு. வெப்பியாரத்துடன் கண்கலங்க அவர் மிகுந்த சிரமத்துடன் சொன்னார்:

“தம்பி என்னை மண்ணிச்சுடு ராசா. இதைப் பெரிசு படுத்தாமை ரிக்கெற்றைத் தந்திடு.”

“அப்பு...! நானென்ன செய்ய, குற்றப்பணத்தோடை இருபத்திகாலு ரூபாய் நாப்பது சதம் வரும். அதைக் கட்டும்.”

“என்ன ! ஒரு பிள்ளை சிதனம் கேட்கிறை. நானெங்கை போறது. உண்ணை வைத் தம்பி இந்த ஐஞ்ச ரூபாயைவிட ஒரு சதமும் என்னட்டை இல்லை. இஞ்சை மடியைப் பாரும். இந்தாரும் இதைப்பிடையும். ரிக் கொற்றுக்குக் காசை எடும். உன்றை புள்ளை குட்டி நல்லவரிருக்கும்ராசா என்னை விட்டிடு இந்தக் கிழவனை உடையாதையும்.”

“உது சரிவாரது. நைவர்தர் பொலிஸ் ரேசனைக்கு விடும்.

பொலிஸ் என்றதும் கிழவனுக்கு உதறல் எடுத்தது.

வைத்திருந்த ஐந்து ரூபாயுடன் இன்னுமோர் ஐந்து ரூபாயைச் சேர்த்துப் பத்து ரூபாயாகப் பரிசோதகரிடம் கொடுத்தார்.

“இந்தாப் பத்து ரூபாய் வைச்சிருக்கிறீர். மிச்சத்தையும் தாரும்... இல்லை யெண்டா இருக்கிற பிரயாணிகளிட்டையாவது வாங்கித் தாரும்.”

அவரால் இதைத் தாளாமடியவில்லை. அதைத் தவிர வேறுவழியிருப்பதாவும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவர் எழுந்து நின்றார். அவரது உடல் நடுங்கிப் பதறியது. உடலும் மனமும் கூசியவராய்:

“இஞ்சை தர்பி. நான்.. பிச்சை எடுத்ததில்லை. பிச்சை எடுக்கச் சொல்லி நையே... உழைச்சப் பழகிய கையிது, பிச்சை எடுக்குமே

அவரது மெலிந்த குரலில் பரிதாபம் இழைந்தது.

சற்று முன்வரை அவரை ஏசியவர்க ளெல்லாம் அவர்பால் இப்பொழுது இரக்கம் கொண்டோ:

“ஏதோ இருக்கிறாக்கள் அப்புவுக்குக் கொடுங்கோ... பாவம் அப்பு. இக்கா இது காள் என்னட்டைக்கிடக்குது”

ஒரு பயணி ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து ஆரம்பித்து வைத்தார். நல்ல ஆரம்பம். என் பங்காக நானும் ஒரு ரூபாய் கொடுத்தேன். சிலர் தங்களால் முடிந்ததைக்

கொடுத்தார்கள், சிலர் கிழவரைப்பார்ப்பதையே தவிர்த்தவர்களாய் வானத்தையும் பூமியையும் கொட்டும் மழையையும் பார்த்தபடி இருந்தார்கள். கிழவர் அவர்கள் முன் நின்றவிட்டு. அடுத்தவர் தயவைநாடுவது உண்மையில் ஒர் ‘பஞ்ச’ பிச்சையேந்துவது போலவே இருந்தது.

அவர், சற்றும அந்த அழகியும் இருந்த இடத்தை அணுகியதும் அந்தப் பெண் அவசரமாக எழுந்து. பெல்லை அடித்து, கிழவனிடம் சையிலிருந்த சில்லறைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, பஸ்நின்றதும் இறங்கினாள்.

“இந்தக் கொட்டும் மழையிலை கையிலை குடையுமில்லாமை இவள் என் இறங்கினாள்... அல்லைப்பிட்டியிலை ஆரையேன் பார்க்கப் போறாளோ...?

“சனைப் பார்த்தேன். அவர் கிழவனை அசட்டையாக ஒதுக்கியபடி அவள் இறங்கிப் போவதையே வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தார். அப்பு அசையாமல் அவர்முன் நிற்பதைக் கண்டு எரிச்சலுடன் தனது ‘பொக்கற்றை’த் துழாவினார். பின் பதட்டமற்றுத் திடீரென எழுந்து வந்து எனக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவரை, ‘என்ன? என்பதுபோல் பார்த்தேன்.

“இல்லை... சொல்ல வெக்கமாயிருக்கு தம்பி. அவள் என்றை ‘பேர்சை’ அடிச்சிறுள்... நாப்பது ரூபாயும் சில்லறையும் இருந்தது...”

பஸ்ஸை நிற்பாட்டட்டுமே”

“வேண்டாம் தம்பி. நிற்பாட்டியும் பிரயோசனமில்லை, பஸ் ‘காக்கட்டை’ கடந்திட்டுது. மழை வேறை சரியாப் பெய்யிது.”

நான் எதிர்பார்த்ததைத்தான் அவர் சொன்னார். வைத்தியர் தாமோதரத் தாற்றை பேரன். சேர் துரை குமாரசாமி யின் தம்பி பிள்ளை (எல்லாம் அவர் சொன்னதுதான்) ஊரில நாலு பேர் மதிக்கிற

சிவப்பறம். ஒரு கண்ணாள். இப்படித் தானே கடந்து கொள்ள முடியும்.

அவரது பொய்முகங்களைக் கழைந்து பார்த்தால் எஞ்சுவது ஒரு பரிதாபத்துக்குரிய மனிதரென்பது தெரியும். சொந்த மனைவியே அவரது பலவீனங்களைப் பொறுத்திருந்தும் பொருளெனும் 'பசை' இல்லாததால் பிரிந்து பிறந்த வீட்டோடு போய்விட்டநிலையில் இன்று ஓர் இடமும், நாளை மறு இடமும். மறுநாள் வேறொரு இடமுமாய்ச் சொந்தம் கொண்டாடிக் கொண்டு, ஒரு வகை ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை வாழும் இந்த ஜீவியின் கையில் இன்று சொற்பபணம் புழங்கிறதென்றால் அது ஏதோ காணித் துண்டொன்றை விற்ற பணம் என்பது கேள்வி. அதுவும் இன்று சுனையாகப் பறிபோவதென்றால்!

பாவம் ஈசன்! அவர் உண்மையில் இரக்கத்துக்குரிய ஒரு 'கனவாள் தான்.'

அப்பு ஒரு மாதிரி தனது பிச்சைவாங்கும் சுற்றுலாவை முடித்துக் கொண்டார்.

பரிசோதகர்கள் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தார்கள். பதின்மூன்று ரூபாய் இருந்தது, பற்றுக்குறை ஒரு ரூபாய் நாப்பது சதம்.

"அப்பு அந்த ஒரு ரூபாய் "என்றேன் நான்.

"எது... எது.. எந்த ஒரு ரூபாய்...!"

எல்லாரும் என்னைப் பார்த்தார்கள்.

அப்பு அஷ்டகோணமாய் முத்தத்தைத் தூக்கி வைத்து, பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்து விழித்தார்.

"அப்புவின்றை மடியை ஒருக்கா வடிவாய் பாரும் ஏதென் இருக்கம்."

இது பஸ் சாரதி.

ஒரு பரிசோதகர் அப்புவை நெருங்கி அவரது மடியைப் பிடித்தார். வெற்றிலைப் பொட்டலம் கீழே விழுந்தது. அத்துடன் சில்லறைகளும் குலுங்கிச் சிதறின.

சரியாக ஒரு ரூபாய் நாப்பது சதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மீதத்தை அப்புவிடம் கொடுத்த பரிசோதகர்கள் பஸ் சந்திரத்த

டியில் திரும்பிய பொழுது குதித்து இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

பஸ் சாரதி அப்புவைப் பார்த்து அடக்க முடியாமல் குபிரிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். அப்புவினது செயல் அவரது ரசனைக்கு விருந்தானது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எரிச்சலாக இருந்தது.

'ஏன் இவர் இப்பிடிச் சிரிக்கிறார்.... இதிலே என்ன ரசிப்பு இருக்கிறது. பாவம் அப்பு. ஏதோ மறைத்து வைத்ததையே கொட்டிக் கொடுப்பதற்குக் காரணமாய் விட்ட இந்த மனிதர் சிறிதும் இந்தச் சிழவனின் பால் இரக்கம் கொள்ளாமல்கண்ணிக்நீர் முட்டும் வரை சிரிப்பது... சே... என்ன மனிதர்கள்! என்ன ரசனைகள்!'

பஸ், நிலையத்தினுள் நுழைந்து தரித்த பொழுது எல்லாரும் முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தகினார்கள்.

மழை வேகம் குறைந்து பிசுபிசுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சாரதியைப் பார்த்தேன். அவர் அப்புவை அணுகி, "அப்பு என்ன? ஏதும் இருக்கே வீட்டை போய்ச் சேர" என்றவர், தனது மடியிலிருந்து ஓர் ஐந்து ரூபாய் நோட்டொன்றை உருவி எடுத்துக் கிழவரிடம் கொடுத்தார்.

எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி:

நான் பிரயிப்புடன் அவரையே பார்த்தேன். அவர் சிரித்தபடி அவசரமாக இறங்கி ஊங்கோ போய்க்கொண்டிருந்தார். அந்த மனிதரை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவரது அந்தச் சிரிப்பு எனது காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

நானும் ஈசனும் பஸ்சை விட்டிறங்கிய பொழுது யாரோ எனது முதுகில் தொடுவது போன்ற உணர்வு, திரும்பிப் பார்த்தேன்.

கொண்டகட்டர்!

“மாஸ்ரர் என்னை மன்னிச்சிருங்க இத்தாருங்க உங்கடை மிச்சம். இரண்டு ரூபாயும் சில்லறையும்”

“ஓ! இந்த மனிதர்கள் ‘தேவர்கள்’ தான். என் மனம் ‘ரோமானரிக் ஆக அலட்டிக் கொள்கிறது.”

“தம்பிக்கு ஏதாவது நெருக்கடியோ?”

“இல்லை- நெருக்கடி எண்டாலும் இனி இப்பிடி வேண்டாம் மாஸ்ரர்.”

நான் அவனை மிகுந்த கனிவுடன் பார்த்து விடை பெற்ற பொழுது. அப்பு ஏதோ பிதற்றியபடி இறங்கினார்:

“அந்தப் பொடிச்சீற்றைத் தட்டிப் பறிச்சதுக்கு செம்மையாப்பட்டிட்டன் இது நல்லதுக்குத்தான் நல்லதுக்குத்தான்”

‘யாரந்தப் பொடிச்சி, அவளிறறை எதைத் தட்டிப் பறிச்சவர்?’

அந்த நினைப்பில் மிதந்த என்னை ஈசன் இடைமறித்தார்:

“தம்பி! ஒரு பத்து ரூபாய் தரும் பிறகு தாறன்..”

“ஈசன், வாரும் சுபாஸிலை குடா ஒரு கோப்பி குடிச்சிற்று அதைப் பற்றியோசியப் பம்.”

நானும் ஈசனும் இப்பொழுது கோப்பி குடிக்கப் போகின்றோம்.

ஈசன் இன்று எனது விருந்தாளி, நாளை யாராவது அவருக்கு நிச்சயமாக இருப்பார்கள். அது அவரிடம் நாப்பது ரூபாய் திருடிய அந்த அந்த அழகியாகக் கூட இருக்கலாம். யார் கண்டது. அவர் திறமை அப்படிப்பட்டது. அவர் ஓர் ஆச்சரியமான மனிதர்!

இல்லை, அவரும் ஒரு ‘நொடித்து’ போன பிச்சைப் பெட்டி.

சுழல்

வாழ்க்கைக்களவுகளை நீயே அழிக்கிராய்,
மறுபடியும்புதிய களவுகள் தருகிராய்!

வாழ்க்கையொரு சுழல் வட்டமென் றணர்த்தவா
பிரிதல் காட்டிப்
பின், நெருங்கி வருகிராய்?

நடுக்குறையெஞ்சின் துயரச் சிதறல்திரட்ட
என் நெஞ்சினைத் தடவுகிராய்;
ஏற்றியகற்பூரம் ‘அம்மன்’முன் எரிகையில்,
வணங்கித் திரும்பி
சிரிப்பவிழ்தல் காட்டுகையில்
என்,
உயர்ச் சுடரினைவளர்க்கிராய்!

பாச்! வான்நிலவின் ஒளிமழையில் பூமி நனைகையில்
கரிய இருள்வறட்சி கலைகிறது...

—ஜெயசீலன்

பிராய்டின் பாலியல் நோக்கும் மாக்ஸிசமும்

'ஞானி'

மனித இயக்கத்தையே முழுக்க முழுக்க பாலியல் கண் கொண்டு அளந்த மனோவியலாளர் சிக்மன்ட் பிராய்ட்டின் வியாக்கியானங்களை எவ்வளவு ஏற்றுக் கொண்ட போதும் மார்க்சியக்காரர் ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. காரணம் அவர்கள் மனித இயக்கத்தைப் பொருளாதாரக் கண் கொண்டு பார்ப்பவர்கள். மார்க்சிய அறிஞரான ட்ரெட்ஸ்கி பிராய்டின் கண்டு பிடிப்பின் உண்மை சிலவற்றை எப்படி மார்க்சியத்துக்கு ஏற்றவாறு இணைக்கலாம் என்று சிந்தித்தார். ஆனால் இன்று மார்க்சியத்துக்கு ஏற்றவாறு பிராய்டிசத்தை இணைத்து ஒருவித வெற்றி பெற்றுள்ளார். இன்றைய மார்க்சிய அறிஞர்களில் ஒருவரான ஹெபெட் மார்குஸ்.

இவர் பிராய்டின் பாலியல் நோக்கை பரந்த தத்துவ அடிப்படையில் விரிப்பதன் மூலம் அதை மார்க்சியத்துடன் இணைச் செய்திருார். மனித வரலாற்றை மார்க்சிய நோக்கோடும் பிராய்டிச நோக்கோடும் அணுகிய இவர், மனிதனானவன் இரண்டு வித சக்திகளின் உந்துதல்களினால் ஆற்றப்படுதல் படுவதாகக் கூறுகிறார். அந்த இரண்டுவித சக்திகளை 'இன்பியத் போக்கா'கவும் (Pleasure Principle) 'யதார்த்தப் போக்கா'கவும் (Reality Principle) வகுக்கிறார் இவர்.

ஆதியில் மனிதன்-அதாவது ஆதிப் பொதுவுடைமைக்காலத்தில் முழுக்கமுழுக்க இன்பியலின் ஆழ்கைக்குட்பட்டவனாகவே இருந்தான். பிராய்டின் கருத்துப்படி மனிதனது உடலின் ஒவ்வொரு நிலைகளும் (Zones), ஏன் உடல் பூராவுமே இன்பத்தரும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. பொருளாதார சீர்ப்பந்தம் அற்ற அக்காலத்தில் மனிதன் ஒவ்வொருவரும் தன் உடலின் இன்பத்திலேயே சுகித்திருக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தான். அந்த இன்பத்துக்கு ஆண்-

பெண் புணர்ச்சி என்ற ஒன்றே தேவையாயிருக்கவில்லை.

ஆனால் இந்த நிலை நீடிக்கவில்லை. காரணம், மனிதனின் பொருளாதாரப் பிரச்சினை தலை தூக்கிற்று. ஆதிப் பொதுவுடைமையிலிருந்து ஆண்டான்-அடிமை முறை ஏழத் தொடங்கியதிலிருந்து பொருளாதாரச் சுரண்டல் ஆரம்பமாயிற்று. பற்றுக்குறை செயற்பட்டது. மனிதனுக்கு ஒய்வு இருக்கவில்லை, அவன் உழைக்க வேண்டியவனானான். இதனால் இவன் முன்னர் பொருளாதாரப் பிரச்சனை - சுரண்டல் வாழ்க்கை-இல்லாத காலத்தில் ஒய்வுடையவனாகவும் தன்னிலையே இலயித்திருக்கும் தன்மை உடையவனாக இன்பியற் போக்கால் (Pleasure Principle) ஆளப்பட்டு வந்தான். ஆனால் சுரண்டல் சமூகம் தலை தூக்கிய நாளிலிருந்து ஒய்வின்றி உழைக்க வேண்டியவனாக சதா ஊழியம்புரிய வேண்டிய 'யதார்த்தப்' போக்கினால் (Reality Principle) ஆளப்பட வேண்டியவனாக ஆளப்பட்டு வந்தான்; வருகிறான். இந்த நிலையில் மனிதன் தன்னிலையே இலயித்திருந்த இன்ப நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, அந்த நிலையில் அவனது இன்பமானது மிகக் குறுகிக் குறுகி ஆண்-பெண் உறவு என்பதன் ஒன்றின் மூலமே அதைச் சிறிதளவு அநுபவிக்கக்கூடிய நிலைக்கு வந்தது. மனிதன் தன்னிலையில் இருந்து பிறழ்வுற்றுப் போனான். தன் இன்ப நிலையிலிருந்து வீழ்ந்து விட்டான்.

ஆகவே மீண்டும் மனிதன் (பிராய்ட் கூறிய) இன்ப நிலைக்குப் போகவேண்டுமானால் வர்க்கபேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும். அப்படி உருவாக்குவதற்கு மார்க்ஸியம் உதவுகிறது. இப்படிப் போகிறது அவரது வியாக்கியானம். இந்தப் போக்கு பழைய சமய ஞானங்கள் கூறும் 'தன்னிலையே தனித்திருந்து ஒவ்வொருவரும் இன்பத்தைக்காணும் நிலையை' கமக்கு நினைவுகூருகிறது.

சீதை--

பத்மினி--

ருத்ர மாவத்தையை நீங்கி காலீ வீதியில் காலடி வைக்கத் தொடங்கியபோது அவன் பப்பியைச் சற்றும் எதிர்பாராமல் கண்டான். பப்பியும், அவள் அருகே ஒரு புதியவனும்.. பப்பியும் தன்னைக் கண்டு கொண்டதாகவே அவன் உணர்ந்தாலும்—அவன் தன்னைப் பார்த்தும் பாராமல் பாவனை செய்து கொள்கிறாளா? அல்லது கவனிக்காமலே நடை கொள்கிறாளா என எண்ணி எதற்கும் விடை கொள்ள முடியாதநிலையில் அவன் தன் நடையில் விரைவைக் கூட்டினான்.

ஆறுயார் அளவில் முன்னால்போகும் பப்பியும், அந்தப் புதியவனும் அவனது இலக்கு!

வெள்ளிக் கிழமை மாலைப்பொழுதுகளில் கோவிலுக்கு அம்மாலோடு பூனையாய் வந்த அதே பவ்வியம், தெறித்துப் பரவிக்கிடக்கும் சின்னச் சிவப்புப் பூக்கள்கொண்ட மஞ்சல் புடவையில் பப்பி அழகாக இருந்தாள்.

அவளைத் திரும்பவைத்து அந்தப் பொழுதில் அவள் நிலைப்பாட்டை உணர வேண்டுமென்ற ஆவல் அவளை உந்தித் தள்ளியது. அந்த நினைப்பே விஸ்வரூபமெடுக்க அவள் விரைவு கொண்டு...

சிலருடன் முட்டி மோதி... பலருடன் அதைத் தவிர்த்து, தெரிந்த முகங்களுக்குச் சிரிப்புக் காட்டி, அவசரம்தொனித்து 'பாம்புச்சுழிப்பி'ல்

வெள்ளவத்த மாக்கெற், மெனிங் ப்ளேஸ் திருப்புமுனை... இவற்றைக் கடக்கும் போது,

பப்பி என்ற இந்தப்பத்மினி எட்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் சொந்த ஊரில் அவள் காதோடு கடைசியாகக் கிணுகிணுத்த நினைவுகள் பற்றிக் கொள்ள...

“வரோ, நீ கட்டாயம் போக வேணுமா? விட்டுப்போட்டு இஞ்சையே நிலலுமன்— ப்ளீஸ்”

பப்பியின் இந்த வார்த்தைகள் ஒரு வித மோகவயப்பாட்டின் உதிர்வுகள் என்பதைப்புரிந்துமெளனமாய், அன்றிருந்தான்.

நெஞ்சு மேட்டில் இனி எந்தப் பிஞ்சுக்கைகள் ஊரக்கூடும் என்ற எண்ணத்தில் இந்தவார்த்தைகள் பிறந்திருக்கக்கூடும்; இனியும் இத்தனை பாதுகாப்பான திரையின் மறைவில், தொடர்ந்தும் ஒரு நாடகம் நடத்த யார் துணையாகக் கூடும் என்ற ஏக்கத்தின் தோய்ப்பெடுப்பாய், அந்த வார்த்தைகள் இருக்கக்கூடும்; கைகளோடு சேர்ந்து கால்களும் விளையாடும் கெரம் விளையாட்டின், புதுமை அம்சங்களுக்காக அவள் ஏங்கியிருக்கலாம். ஊரை விட்டு சொந்த பந்தங்களைத் துறந்து 'வெளியே' போவதில் தீவிரமாய் இருந்த அவனுக்கு பத்மினி என்ற கொக்கை விட்டுப் போவதில், அவ்வளவு தூக்கம் இல்லை.

பள்ளி மணியொன்றின் அழகைப்பாடு அருகிருந்தெங்கோ கேட்க, அவன் அவளிடம் விடைகொள்வதில் அவசரங் காட்டி “உங்கட அம்மா பள்ளி விட்டு வரற நேரம்.. நான் வரட்டா?” எனச் சொல்லிச் சைக்கிளை உருட்ட முற்பட்டபோது..

அவன் வாசற்படி வரைவந்து “வரோ எனக்குக் கல்யாணம் பேசுறங்கடா, எந்தக் குரங்கு எனக்கு வரப்போகுதோ தெரியல்ல” என்று சொல்ல,

“கட்டாயம் எனக்குக் காட் அனுப்புவிங்கதானே” என்று சிரித்து விடைபெற்று அன்று சென்றான். ஆறாமாதங்களுக்குப் பிறகு அவனது கொழும்பு இருப்பிடம் தேடி ஒரு கல்யாண அழைப்பிதழ்வந்தது. (சொல்லியபடி பப்பிதான் அனுப்பினோ? அல்லது ஊரான் யாரும் அவன் முகத்தில் கரியைப் பூசப் போகிறோம் என்ற பெருமிதத்தில் அதை அனுப்பிவைத்தானோ?)

கல்யாண அழைப்பிதழ் வந்ததில் அவன் அறிந்த விபரங்கள் இவை; மணமகள் வெளியூர் அட்வகேற் ஒருவரின் புத்திரன். (உள்ளூரில் பத்மினிக்கு மிகுந்த ‘புகழ்’ ஆச்சே!) தொழில் பொறியியலாளர், முருகன் சந்நிதியில் கல்யாணம் நடக்கும், நல்வரவை நாடுவது திருமதி அற்புதராஜா (தலைமையாசிரியை... வித்தியாலயம்), திரு. திருமதி யோகநாதன் (அட்வகேற்),

தன்னுடைய ரும்மேற்றிடம் இரண்டு ரூபாவும், ஆறு ஆங்கில வார்த்தைகளும் இரவல் பெற்று கல்யாணத்தன்று வாழ்த்துத்தந்தி கொடுத்தபோது, இனம் புரியாத மழ்ச்சி நெஞ்செல்லாம் பரவுதலை அவன் உணர்ந்தான்.

எந்தக் குரங்கு வரப்போகிறதோ என்று ஏங்கிய பத்மினியையும், அவளுடைய மாப்பிள்ளைக் குரங்கையும் (பத்மினி உண்மையிலேயே தீர்க்கதரிசி) எட்டு மாதங்களுக்குப் பின்னால் இதோ இருநூறு ரூபாக்களுக்கு அப்பால் காண்கிறான்.

அவன் நடையில் விரைவு கொள்ள—

அவர்களுக்கும் அவனுக்கு இடையில் இருந்த வெளிகுறுகி வந்தது. அந்த சமீபக் கால விளக்குகள் சந்தியில் அவர்கள் சற்றுத் தாமதித்த போது இவன் அவர்களைக் கட்டக்க வேண்டி வந்தது. இப்போது திரும்பிப் பார்க்கலாம் என அவன் நினைத்தான். கழுத்தை மெதுவாக வளைத்து அவளை ஏறிட்டபோது அவள் தன் முகத்தைச் சடார்தனை வெட்டித்திருப்பி இதுவரை ‘கண்ணில் படாத காலி விதியின் அழகுகளை இரசித்த தொடங்கினான். அவனுக்கு எங்கோ வலித்தது.

‘ஊர்ல தெரிஞ்ச பெடியன் எண்டாவது இவன் சுமமா சரிச்சிருக்கலாந்தானே... ராஸ்கல்! கண்ணகி... சிதை... இப்ப ஒரு பத்மினி’

அவன் மீண்டும் நடையில் விரைவு கொண்டான்.

—உமா. வரதராஜன்

வாசித்துப்பாருங்கள்—

செ. யோகநாதன் எழுதிய, காவியத்தின் குறநாவல்களின் மறு பக்கம். தொகுதி.

விலை ஐந்து ரூபா.

விபரங்கள்:

- செ. யோகநாதன். உதவி அரசாங்க அதிபர் இல்லம், கிளிநொச்சி.
- எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம், 51/9, ஹட்சன் வீதி, கொழும்பு-3

தா. இராமலிங்கம்

சேர்க்கை விட்டிற்றங்கிக் கோழி கொக்கரிக்குது
போர்வையுள் கிடந்து பிள்ளை குறட்டை வீடுகுது!
மணிக்கூட்டு வாழ்க்கைக் காரர்
என்சொல்லுக் கேட்கமாட்டார்!

கூனிக் குறுகி விட்டன்
கோலுன்றி நடக்கின்றன்

பார்வை மழுங்கிப்
பாக்கிடித்துத் தின்கின்றன்.
மணிக்கூட்டு வாழ்க்கைக் காரர்
பரிகாசம் பண்ணுறார்கள்!

பூட்டி பிறத்தின்று முப்பத்தொன்று!

கூட்டி மினுக்கித்
துடக்குக் கழித்துப்
பூட்டி நகையம்
அழகு பார்த்து.....

அடுப்புமேடை வெடித்துக் கிடக்குது
அப்பிமெழுகிச் செப்பம் ஆக்கு!
சாணி அன்னுவது கவனம் மோனை
காணி மாடு காணால் அடிக்குது!
நாணயம் பூட்டி வண்டில் பழக்காராம்
தொட்டில் தீனியைத் தின்று தின்று
ஏரி கொழுத்துத் திமிர்எடுக்குது!
பிடரி குலுக்கித் தலையை உதறி
பிணைத்த கயிற்றை இழுத்துக் கழற்றி
கன்னி நாகுவைச் சுற்றித் திரியுது
பிடிக்கப் போனால்
இடிக்க வருகுது!

கோழி கிளறிக் குடங்கரை குதம்பூது
பாசி பிடித்துக் கிணற்றடி வழக்கூது!
மண்வெட்டிப் போடவோ ஆன்பிள்ளைஇல்லை

மடிப்புக் குலையாத சீவியம்,
 சுருட்டு நழுவாத வாயும்
 செருப்புக் கழட்டாத காலும்
 மடிப்புக் குலையாத சீவியம்!
 வீடியத் துவங்கி நானும் கத்துறன்
 இருந்த இடத்தாலும் எழும்பாதுகனாம்
 நான்பெற்ற பிள்ளை பத்திரிகை படிக்குது!
 அவன்பெற்ற பிள்ளை ரேடியோக்கேட்டுது
 வெட்டி நாட்டிய வேலிக் கதியாலை
 வெள்ளாடு கால்போட்டுக் காந்தித் தின்னுது
 கட்டிப் போட்டு வளர்க்க என்னவாம்
 ஒட்டவிட்டு எறிந்து தரத்தெடா!

பீத்தல்சீலை கிழியுது என்று
 குத்தைப் பல்லனும் சொல்லிச் சிரிக்கிறான்.

ஐயர் வாற கேரம் ஆகுது
 மான்தோலைத் தேடி எடுத்துவைமோனை!
 மான்தோலுமோ முழுதும் மயிர் கொட்டிப்போட்டுது
 இனி என்ன?
 என் னு அதற்கும் உடன்கட்டைதான் விகழும்!

தாலி கழற்றிக் கையில் கொடுத்துச்
 சுடலை அனுப்பிச் சும்மா இருக்கிறன்
 யார்தான் உயிரோடு இருக்கப் பிறந்தவர்கள்?
 குருத்தோலை வருவதுவும்,
 காவோலை ஆகிக்
 கழன்று விழுவதுவும்
 எங்கும் நிகழ்வதுதான்!

அடைப்பேட்டைத் தூக்கி
 எறிந்து தரத்தினால்
 இடப்போகுதா முட்டை
 ஏனக்கும் தரத்தினான்!

முலைதெரியுதாம் முடிமறைக்கட்டாம்!
 குத்தவிட்டுச் சட்டைபோடுவார்
 கிழட்டுப் பாச்சிக்குச் சாத்திரம் பார்க்கிறார்!

பூட்டி பிறந்தது வெள்ளிதிசையிலாம்
 வீட்டில் இனிமேல் விளக்கெரியுமாம்;

சடைச்சி காயைப் பிடித்துக் கட்டெடா
 ஐயர் வந்தால் வாயிற் போட்டிடும்!

மார்க்சிய பண்பாட்டுக் கோட்பாட்டில் 'அடித்தளமும்' 'மேற்கட்டுமானமும்'

(New Left Review இதழ்) 82ல் நவம்பர்—டிசம்பர்

1973 (வெளிவந்த ஆங்கிலக் கட்டுரையினைத்தழுவி இச்சுருங்
கிய தமிழாக்கம் வெளியிடப்படுகின்றது.)

தமிழாக்கம்: ஏ. ஜே. கனகரத்னா

மார்க்சிய பண்பாட்டுக் கோட்பாட்டினை ஆராயும்போது இன்றைய அணுகுமுறை பின்வரும் கூற்றிலிருந்து தான் தொடங்க முடியும்: வரையறுக்கும் அடித்தளம், வரையறுக்கப்பட்ட மேற்கட்டுமானம். எனினும், கண்டிப்பானகோட்பாட்டு நோக்கின்படி, உண்மையில் இங்கிருந்து நாம் தொடங்க வேண்டியதில்லை. சமூக இருப்பே அறிவுணர்வை வரையறுக்கின்றது என்ற கூற்றிலிருந்து—ஆரம்பத்திலே இக் கூற்றும் முன்னைய கூற்றைப் போன்று மையமானதாயும் உண்மையானதாயும் விளங்கியது—தொடங்குவதே பல்வழிகளிலும் உசிதமானது என்று எனக்குப் படுகின்றது. இவ்விரு கூற்றுக்களும் கட்டாயமாக ஒன்றையொன்று மறுக்கின்றதாகவோ அல்லது முரண்பட்டிருக்கின்றதாகவோ நாம் கொள்ள வேண்டியதில்லை ஆனால், அடித்தளம், மேற்கட்டுமானம் என்ற கூற்றில் பொதிந்துள்ள உருவகத் தன்மையும், திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்பட்ட வெளிசார்ந்த நிலையான தொடர்பு அதன் தொனிப் பொருளாகச்சுட்டப்படுவதாலும் சிலரின் 'கைங்கரியத்தால்' மந்தைய கூற்றிற்கு முரண்பட்ட ஒன்றாகவும் ஏற்க முடியாததாயும் இருக்கின்றது. எனினும் மார்க்சுதொடக்கம்மார்க்சியவாதம் மலரும் இடைக்கால நிலையிலும், வளர்ச்சியுற்ற பெருவழக்கு மார்க்சியவாதத்திலும், வரையறுக்கும் அடித்தளமும், வரையறுக்கப்பட்ட மேற்கட்டுமானமும் மார்க்சிய பண்பாட்டு ஆய்விற்குத் திறவுகோலாகப் பொதுவாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது.

வரையறுத்தல் அல்லது நிர்ணயித்தல் என்ற பதங்களும், நியதி வாதமும் (அதாவது மனிதச் செயல்கள் யாவும் புறப்பொருள் தூண்டுதல் சக்திகளாலேயே நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன. மொ—ர்) உலகைப் பற்றியும் மனிதனைப் பற்றியும் கருத்து முதல் வாதம் குறிப்பாக இறையியல் கருத்துக்கள் விட்டுச் சென்ற முதிசத்திலிருந்தே தோன்றின எனலாம்.

காலம் காலமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வந்த கூற்றுக்களை தலைமீழாக்குவதில் பெயர் பெற்ற மார்க்சு இவ்வாறு ஒரு கூற்றைத் தலைமீழாக்கும் சந்தர்ப்பத்திலேதான் முதன் முதலாக 'நிர்ணயித்தல்' என்றபதத்தைக் கையாண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனிதனுக்கு அப்பாலுள்ள சக்திகள் (இறையியல் வாதம்) அல்லது சமயச் சார்பற்ற சிலவாதங்களின்படி, அருபஅறிவுணர்வே மனிதனின் செயற்பாடுகளை நிர்ணயிக்க வல்லன என்ற கோட்பாட்டினை எதிர்ச்சும் போதே, அவர் இப்பதத்தினைக் கையாண்டார். அவர் இக் கூற்றினை வெளிப்படையாக மறுத்துரைத்ததோடு, மனிதனின் சொந்தச் செயற்பாடுகளிலிருந்தே நிர்ணயம் ஊற்றெடுக்கின்றதென வாதிட்டார். இறையியல்வாத முதிசத்தின் விளைவாக, மனிதனுக்கு அப்பாலுள்ள ஒரு சக்தி முன்கூட்டியே மனிதர்களின் செயற்பாடுகளை முற்று முழுதாகக் கட்டுப்படுத்தி நிர்ணயிக்கின்றது என்ற எண்ணம் நிலவியது. ஆனால் மறுபுறம் சமூகநடை முறை அனுபவத்திலிருந்து நிர்ண

யித்தல் என்பது சில எல்லைகளை சில காட்டுதல், சில அழுத்தல்களின் அழுக்கம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இவ்விரு கருத்துக்களுக்கிடையிலும் திட்டவாட்டமான வேறுபாடு உண்டென்பது தெளிவு. எனினும், மார்ச்சியப்பண்பாட்டு ஆய்வியை கையாண்ட பலர் நிர்ணயித்தல் என்ற பதத்தினை முதலாவது அர்த்தத்திலேதான் (அதாவது முன் கூட்டியே மற்று முழுதாக புறச் சந்திகளால் கண்டிப்பாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது என்ற அர்த்தத்தில்) மறைமுகமாகவோ நேரடியாகவோ அடிக்கடி கையாண்டுள்ளனர் என்பது கூட்டிக்காட்டுவது பிழையாகாது. அடித்தளத்திற்கும் மேற்கட்டுமானத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்வதே நாம் முதலாவதாகச் செய்ய வேண்டியது. ஆனால் அதற்கு முன் அப்பதங்களை நுணுகி ஆராய்தல் வேண்டும். பொதுவாகப்பலர் மேற்கட்டுமானம் என்று ஒருமையிலேயே குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் மார்ச்சியமுதிய, ஜேர்மன் மூலங்களை நாம் நோக்குவோமாயின் இப்பதம் ஒரு முக்கிய சந்தர்ப்பத்தில் பன்மையில் கையாளப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். வேறுசிலர், மேற்கட்டுமானம் அல்லது மேற்கட்டுமானங்களுக்கு 'உள்ளே' கடை பெறும் செயற்பாடுகளைப்பற்றிப் பேசுகின்றனர். மார்ச்சியின் எழுத்திலும், எங்கல்சின் பின்னை யகடிதங்களிலும், முக்கியமார்ச்சிய சிந்தாத்த மரபிலும், சில மேற்கட்டமான செயற்பாடுகளின் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தன்மை பற்றி சில வரையறை விவரங்கள் ஏற்கனவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. காலதாமதம், சிக்கல்கள், சில மறைமுக அல்லது நேரடித்தொடர்புகள் ஆகியவற்றைச் சார்ந்ததே முதல் வகையான வரையறை விவரம். அடித்தளத்தை மேற்கட்டுமானம் ஏறக்குறைய நேரடியாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. (இத்தகைய கருத்து இன்றும் முற்றாகக் கைவிடப்படவில்லை) என்பதே மேற்கட்டுமானத்தைப் பற்றிய மிக மிக எளிதான எண்ணப் போக்காகும். ஆனால் இத்தகைய நேரடித் தொடர்பு பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகள் பல வற்றில் கண்டுபிடிக்க

முடியாதிருப்பதினாலும் அக்கைய பலவற்றை மாக. செயற்கைப்பாங்காகக் கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டியிருப்பதினாலும் காலதாமதம் என்ற கருத்தும், பண்பாட்டுத் துறையிலே சிலவகைமுயற்சிகள்--குத்துக்காட்டாகத்தவம்--அடித்தளமான பெருளாதார முயற்சிகளிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருப்பதுடன் அவற்றுடன் மறைமுகமான தொடர்பையே கொண்டிருக்கின்றன என்ற எண்ணம் நிலவத் தொடங்கியது. இத்தகைய வரையறையில்க்கு, செயற்பாடு அல்லது இயங்கு முறையைச் சார்ந்தது எனலாம். இரண்டாவது வகைவரையறை விவரம் முதலாவதைவிட அடிப்படையானது இதிலிருந்துதான் 'இடையீடு' என்ற எண்ணம் தோன்றலாயிற்று. இக்கருத்தின்படி வெறும் பிரதிபிம்பம் என்ற செயற்பாங்களைவிட சிக்கலான, உண்மையில் முற்றிலும் மாறுபட்ட கடைமுறைகள் நிகழ்கின்றன எனக் கொள்ளப் படுகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் 'அமைப்பொப்பு' என்ற கருத்தி் முன்வைக்கப்பட்டது. இதன்படி நேரடியான அல்லது எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒத்த தன்மைகள் இல்லை; அடித்தளத்தை மேற்கட்டுமானம் வெறுமனே பிரதிபிம்பம் செய்வதில்லை. எனினும், ஆய்வின் மூலம் அடித்தளத்திற்கும், மேற்கட்டுமானத்திற்கும் இடையே உள்ள இன்றியமையாத அமைப்பு ஒப்பினை உய்த்து உணரத்தக்கமும். இக்கருத்திற்கும் 'இடையீடு' என்ற கருத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு. எனினும் இரு கருத்துப்போக்குகளுக்கிடையிலும் ஒரு வகை ஒற்றுமை உண்டு. அடித்தளத்திற்கும், மேற்கட்டுமானத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு நேரடியானதன்று; அத்தொடர்பு இயங்கு முறைசார்ந்த காலதாமதங்களுக்கும் சிக்கல்களுக்கும் வெறுமனே கட்டுப்பட்டதன்று; நேரடிப் பிரதிபிம்பமாக அல்லது மறுபடிஎடுத்தவகையான அமைப்பாதிருத்தலே இத்தொடர்பின் இயல்பாகும் என இவ்விரு கருத்துப் போக்குகளும் கட்டுகின்றன.

இவ்வரையறை விலக்குகளும், திருத்தங்களும் முக்கியத்துவம்வாய்ந்தவைதான். ஆனாலும் அடித்தளம் என்ற பதம் பற்றி வழி வழி வந்த கருத்துப் போக்குகளுடனே அளவிற்கு நுணுகி ஆராயப் படவில்லை என்பதே எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

பண்பாட்டு நடைமுறைகளை நாம் செவ்வனே புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் 'அடித்தளம்' என்ற எண்ணக்கருவை ஆய்வதே எமது தலையாய பணி என நான் வாதிடுவேன். 'அடித்தளம்', 'மேற்கட்டுமானம்' என்ற பதங்களைக் கையாளும் பொழுது பழக்க தோஷத்தின் காரணமாக பலர் 'அடித்தளத்தை' ஒரு பகுப் பொருளாகக் கருதுகின்றனர். அப்படிக்கொச்சைத்தனமாகக் கருதாது. சாராயத்திலே 'அடித்தளம்' ஒரே சீரான தன்மையையுடையது. பொதுவாக அது தேக்கநிலையுடையது எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். அடித்தளமே மனிதனின் உண்மையான சமூக இயல்பு ஆகும்; பொருள் உற்பத்திச் சக்தியின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கும் ஏற்ப அமையும் உண்மையான உற்பத்தித் தொடர்புகளே அடித்தளமாகும். இத்தகைய உற்றுக்களை நாம் திரும்பத் திரும்ப ஒப்புவித்த போதிலும், மார்க்சினுடைய அழுத்தம் இவற்றிலிருந்து முற்றாக வேறுபடுகின்றது. உற்பத்திச் செயற்பாடுகள் கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட அமைப்புரிவான தொடர்புகளே வேறு எல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும் அத்திவாரமாக அமைகின்றன என மார்க்ஸ் வற்புறுத்தினார். உற்பத்தியின் ஓர் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்திலே இனங்கண்டு ஆய்வின் மூலம் அதனை திட்பநுட்பமாக வரையறுக்கலாம்; ஆனால் நடைமுறையில் அது ஒரே சீரானதாகவோ தேக்கமுடையதாகவோ அமைவதில்லை. உற்பத்தித்தொடர்புகளிலே ஆழமான முரண்பாடுகள் நிலவுவதால், அதன் விளைவாக சமூக உறவுகளிலும் இம்முரண்பாடுகள் பிரதிபலிக்கப் படுகின்றன என்ற முக்கிய உண்மை மார்க்சின் வரலாற்றுணர்வுக்குப் புலப்பட்டது; இச்சக்திகள்

இடைவிடாது மாறுபட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு சாத்தியப்பாடுகள் உள். இச்சக்திகளை உண்மையான மனிதரின் குறிப்பிட்ட செயற்பாடுகளும் தொடர்புகளும் என மார்க்ஸ் கருதியது போன்று நாமும் கருதுவோமாயின், 'அடித்தளம்' என்ற உருவகம் சுட்டுவதை விட இவை அதிக செயல்படுதன்மையுடையவை, சிக்கல்வாய்ந்தவை, முரண்பட்டவை என்பதை எம்மால் உணர முடியும். எனவே 'அடித்தளம்' என நாம் குறிப்பிடும்போது ஒர் தேக்கிய நிலையைப் பற்றி அல்ல எப்பொழுதும் இயக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒன்றைப் பற்றியே பேசுகின்றோம். 'வரையறுத்தல்' அல்லது நிர்ணயித்தல், 'மேற்கட்டுமானம்', 'அடித்தளம்' ஆகிய பதங்களை நாம் மறுமதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். 'நிர்ணயித்தல்' என்பது எல்லைக் கட்டுக்களையும் 'அழுக்கங்களையும்' குறிக்கும்; முன்கூட்டியே முற்றுமுழுதாக விதிக்கப்பட்ட நெகிழாத கட்டுப்பாடுகளை அது சுட்டாது. 'மேற்கட்டுமானம்' என்பது வெறும் பிரதிபிம்பமோ மறு உட்பத்தியோ அன்று; ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புள்ள பண்பாட்டு நடைமுறைகளின் விச்சையும் எல்லைப் பரப்பையும் அது குறிக்கும். முக்கியமாக, 'அடித்தளம்' என்பது மாசுத பொருளாதார அல்லது தொழில் நுட்பக்கருத்துப்பொருளைக் குறிப்பதன்று; முரண்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய உண்மையான சமூக பொருளாதார உறவுகளை மேற்கொண்டிருக்கும் மனிதரின் குறிப்பான செயற்பாடுகளை அது சுட்டும்: இயக்கமே இதன் பண்பு.

'அடித்தளத்திற்கு வழக்கமாகக் கொடுக்கப்படும் வரையறையில், குறிப்பாக சில 20ம் நூற்றாண்டுப் போக்குகளில் அப்பதம் அடிப்படையான இயந்திரத் தொழில்களைச் சுட்டுகின்றது. கனரகத் தொழிலுக்குக் கொடுக்கப்படும் அழுத்தம் பண்பாட்டுத் துறையில் ஓரளவு பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இது சில பொதுப் பிரச்சினைகளைக் கிளப்புகின்றது. உற்பத்திச் சக்திகள் பற்றி சாதாரணமாகநிலவும் கருத்தை நுணுகி ஆராயும்படி அது எம்மை ஈர்ப்பத

திக்கிறது. அடித்தளத்திலே நாம் ஆராய் வது முதன்மையான உற்பத்தி சக்திகளையே என்பது தெளிவு. ஆனால் சில முக்கியமான நுண்ணிய வேறுபாடுகளை அவதானித்தல் வேண்டும். முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஆராய்ந்தபொழுது அந்த முறைக்கு ஏற்ப அமைந்த உற்பத்தி ஆக்கத்தை குறிப்பாக மார்க்ஸ் ஆய்ந்தார். மார்க்ஸின் வா தப்படி 'பியானோ' போன்ற இசைக்கருவியை உருவாக்கும் தொழிலாளி உற்பத்தியாளன், இசைக்கருவியை சந்தைப் படுத்துபவன் உற்பத்தியாக்கத் தொழிலாளனான வினாவை எழுப்பலாம்; உபரி மதிப்பை சட்டுவதற்கு அவன் உதவுவதால் அவனையும் உற்பத்தியாக்கத் தொழிலாளனாக ஒருவகையில் கொள்ளலாம். எனினும் இசைக் கருவியை மீட்டுவனைப் பொறுத்தவரை--தனது சொந்த இன்பத்துக் காகவோ அல்லது பிறர் களிப்புற்றிருப்ப தற்காகவோ - அவன் உற்பத்தியாக்கத் தொழிலாளி அல்ல. எனவே இசைக்கரு வியை உருவாக்குபவன் அடித்தளம், ஆனால் அக்கருவியை மீட்டுபவன் மேற்கட்டுமா னம். பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளை-அது வும் நவீன பண்பாட்டு நடைமுறைகளின் பொருளியல் அம்சங்களை--இவ்வாறு கோக் குவது பயனற்ற 'பூட்டுண்டபாதை' என்பது தெட்டத் தெளிவு.

ஆனால், கொள்கைத் தெளிவு கருதி, நாம் ஒன்றை உணரவேண்டும். மார்க்ஸ் ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்திமுறையை ஆராய்ந்தார்: அதாவது, முதலாளித்துவ பண்ட உற்பத்தி முறையை. அத்தகைய ஆய்வில், உற்பத்தியாக்கத் தொழில் உற் பத்திச் சக்திகள் ஆகிய சொற்றொடர்க ளுக்கு 'அடிப்படையான வினையாற்றுவதல்' என்ற குறிப்பான அர்த்தத்தை அவர் பாய்ச்சவேண்டியிருந்தது; இதன் மூலமே பண்டங்கள் உற்பத்தியாகின்றன.

இந்த அர்த்தம் மிகவும் குறுக்கப்பட்ட தன் விளைவாக பண்பாட்டுத் துறைக்குப் பெரும் குந்தகம் ஏற்பட்டுள்ளது. வேலை செய்வதன் அல்லது வினையாற்றுவதன் மூலம் ஒரு தொழிலாளன் தன்னையே உற்பத்

தியாக்குகின்றான், மக்கள் தம்மையும் தாமது வரலாற்றையும் ஆக்குகின்றனர் என்ற மார்க்ஸின் மையக் கருத்து இதனால் பின் தள்ளப்பட்டு மறக்கடிக்கப்பட்டு விட்டது.

அடித்தளத்தைப் பற்றி நாம் பேசும் போது, முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பிற்குள் உற்பத்தியாக்கப்படும் அடிப் படைப்பொருள்களைச் சட்டுகின்றோமா அல்லது முழுச் சமுதாயத்தினதும் மக்களின தும் அடிப்படை ஆக்கங்களைக் குறிக்கின் றோமா என்பதைத் தெளியவேண்டும். உற் பத்திச் சக்திகள் என்ற சொற்றொடரை மிக விரிவான அர்த்தத்தில் கொள்ளுவோ மாயின், அடித்தளம் பற்றிய எமது கண் ணோட்டம் முற்றாக மாறும்: சில முக்கிய, உற்பத்தியாக்கஞ் சார்ந்த சமூக சக்திகளை (மிக விரிந்த அர்த்தத்தில், இச்சக்திகள் ஆரம்பத்திலிருந்தே அடிப்படையானவை) மேற் கட்டுமானத்திற்கு உரியவை, ஆதலால் இரண்டாம் தன்மை வாய்ந்தவை, எனப் புறக்கணிக்க முயலமாட்டோம்.

அடித்தளம், மேற்கட்டுமானம் ஆகிய பதங்கள் சாதாரண வழக்கில் ஏற்படுத்திய 'வில்லங்கங்களி' 'லூலாக்காக்கல் போன்றோர் 'சமூக முழுமை' என்ற எண்ணக் கருவிற்கு அழுத்தம் கொடுத்தனர். அடுக்கு கள் அல்லது மட்டங்களைக் கொண்ட 'அடித்தள, மேற்கட்டுமான' எண்ணக்கரு வினை இதுஎதிர்த்துநின்றது. 'சமூக முழுமை' என்ற கருத்து சமூக வாழ்வே அறிவு ணர்வை நிர்ணயிக்கின்றது' என்ற கருத் திற்கு இணக்கமானது. அடித்தளம், மேற் கட்டுமானம் பற்றிய சாதாரண கருத்துக் களிலும் பார்க்க இது ஏற்புடைத்து ஆயினும், ஒரு கோணத்திலிருந்து நோக்கும் போது, இக் கருத்து மார்க்ஸின் கூற்றினை வெறிதாக்கி விடுகின்றது. சமுதாயத்திலே பல்வேறு சமூக நடைமுறைகள் உள்ளன; அவை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பிணைந்து செயல்படுகின்றன; மிகச் சிக்கலான முறை களில் அவை இணைகின்றன; இவ்வாறு ஒன்று திரண்ட தூலமான மெய்மையே சமூக முழுமை எனக் கூறும் போது அது ஒரு வகையில் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே

ஆனால் இன்னொரு வகையில் நோக்கும் போது, இக் கருத்துப்படிவம் 'நிர்ணயம்' என்ற கருத்தைக்கவியிலுவதாகப் படுகிறது. இதனை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. 'சமூக முழுமை' கருத்துடன் உடன் படுபவர்களிடம் நாம் கேட்க வேண்டிய முக்கிய கேள்வி இதுதான். 'முழுமை' என்ற கருத்துப்படிவத்தில் 'நோக்கம்' என்ற எண்ணம் அடங்கியுள்ளதா?

'சமூக முழுமை' என்பது பல்வேறு நானாவிய நடைமுறைகளின் சேர்க்கை மட்டுமே என்றால், அக் கருத்துப் படிவத்தில் மார்க்சியத் தன்மையேயில்லை எனலாம்.

ஒவ்வொரு சமுதாயமும் இத்தகைய நடைமுறைகளின் சிக்கல் மிக்க முழுமை என்பது உண்மையே. அதேவேளை ஒவ்வொரு சமுதாயமும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கமைப்பைக் கொண்டுள்ளது; இவ் அமைப்பு சில குறிப்பிட்ட சமூக நோக்கங்களுடன் நேரடித் தொடர்புள்ளது; இந் நோக்கங்கள் ஆளும் வர்க்கத்தின் நலனைச் சார்ந்தவை என்பது அநுபவவாயிலாக நாம் அறிந்த உண்மை.

அடித்தளம் — மேற்கட்டுமானம் பற்றிய சாதாரண மாதிரிப் அமைப்பிலுள்ள கொச்சைத் தனத்தின் எதிர் பாரா விளைவுகளில் ஒன்று, ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தின் வர்க்கத் தன்மையை கண்க்கிலெடுக்காத மாதிரி அமைப்புக்கள் — சமூக முழுமை போன்ற கருத்துப் படிவங்கள் — எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுவதற்கு வழிசமைக்கப் படுவதே. 'மேற்கட்டுமானத்தை' அமுத்தாது விடுவதால் ஏற்படக் கூடிய 'குழறுபடி'களை இது எனக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

'மேற்கட்டுமானம்' எனப் பொதுவாக வழங்கப்படும் வாய்ப்பாட்டர்த்தத்தில், கலை, சிந்தனை போன்றவற்றை என்னால் நோக்க முடியாதிருக்கின்றது. ஆனால் சமூகச் சார்ந்தபலுறைகளில், அரசியல் கோட்பாடுகளில் — சிலவகைச் சட்டங்கள், சில நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றில் (மார்க்சினு

டைய கூற்றின்படி இவை — மேற்கட்டுமானத்திற்கு உரியவையே) — மேற்கட்டுமானத்திற்குரிய அம்சங்களைக்காணத்தவறினால் நாம் மெய்மையை இனங்கண்டு கொள்ளத் தவறிவிட்டவர்களாவோம்.

இந்தச் சட்டங்கள், யாப்புகள், சித்தாந்தங்கள் — இவை இயற்கையாகத் தோன்றியவை என்றே அல்லது அனைத்து வகிற்கும் பொருந்துபவை என்றே கூறப்படினும் — யாவுமே ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தை நியாயப்படுத்துகின்றன, நிலைகாட்டுகின்றன என்பதை நாம் மனதிறி கொள்ள வேண்டும்: இவை ஆளும் வர்க்கத்தின் வெளிப்பாடுகளே.

'சமூக முழுமை' என்ற கருத்தினை 'மேலாதிக்கம்' என்ற முக்கிய மார்க்சிய எண்ணக் கருவுடன் இணைத்தால்தான் அது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும். 'மேலாதிக்கம்' என்ற பதத்தினால் குறிக் கப்படுவது சமுதாயத்தில் ஆழமாக ஊன்றி அதன் எல்லாத்துறைகளிலுமே வியாபித்திருக்கின்ற ஒன்றையே. உண்மையில் அதனை ஒரு பூரணத்துவம் எனக் கூறலாம். எமது சமூக, அரசியல், கலாசார கருத்துக்களும், எடுகோள்களும், எமது பழக்க வழக்கங்களும் வெறும் வெளிப்படையான பயிற்சினை சாதாரணமாகக் கையாளுவதின் விளைவாக இருந்தால், சமுதாயத்தினை மாற்றுவது மிக எளிதாகவிருக்குமே! ஆனால் நடைமுறை இதனைப் பொய்ப்பிக்கின்றதே!

'சமூக முழுமை' என்ற எண்ணக்கருவை விட 'மேலாதிக்கம்' என்ற கருத்து ஏற்புடைத்தாயிருப்பினும், இது பற்றிக் கூறப் படுவதைச் செவியுறும்போது, 'மேலாதிக்கம்' என்ற கருத்துப்படிவம் கூட சிலசமயங்களிலே அதிமனிதாக்கப்பட்ட ஒன்றாய்ப் படுகின்றது. மேற்கட்டுமானம் என்ற பதம் சாதாரண வழக்கிலே அர்த்த மெலிவுற்றிருப்பது போன்று 'மேலாதிக்கம்' என்ற பதமும் 'ஒரேசீரான, தேக்கமுடைய' என்ற பொருள் தொனிக்கப்படப்படுதல்

படுகிறது. உண்மையான சமூக அமைப்பு எதிர்ப்பற்றியும் நாம் பேசும் போது 'மேலாதிக்கம்' பற்றி மிகச் சிக்கலான விளக்கத்தை நாம் கொடுத்தல் வேண்டும். இத்தகைய விளக்கத்தில், இடையறாது நிகழும் மாற்றங்களை நாம் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும். 'மேலாதிக்கம்' என ஒருமையில் வழங்குவதைவிட, பன்மையில் அதனைப் பயன்படுத்துவதே பொருத்தமாயிருக்கும். அவற்றின் உள்ளமைப்புகள் மிகமிகச் சிக்கல் வாய்ந்தவை; அவை சதா புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும், புதிதாக ஆக்கப்பட வேண்டும். இதனால், சவால்களுக்கு ஏற்ப அவை மாற்றியமைக்கப்படலாம்.

மிகச் சிறந்த மார்க்சிய பண்பாட்டு ஆய்வுகளிலிருந்து ஒருண்மை புலப்படுகின்றது: சகாப்தப் பிரச்சினைகளை லாகவமாகக் கையாளும் அளவிற்கு வரவாற்றுப் பிரச்சினைகளை அது நுணுக்கமாக ஆராய்வதில்லை. அதாவது சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு சகாப்தங்களின் பொதுப்படையான வேறுபாடுகளை (எடுத்துக்காட்டாக, நிலமானிய சகாப்தத்திற்கும், நடுத்தர வர்க்க சகாப்தத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு) குறிப்பாகச் சுட்டுவதில் இத்தகைய ஆய்வுகள் காணும் வெற்றி, நடுத்தர வர்க்க சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு கட்டங்களை வேறுபடுத்துவதில் அல்லது ஒரே கட்டத்தினுள் வெவ்வேறு காலங்களில் நிலவும் மாறுபாடுகளை திட்டபடுத்தாமாக, நுண்மையாக ஆய்வதில், சுட்டவில்லையெனலாம்.

நான் கடைப்பிடிக்க விரும்பும் கோட்பாட்டு மாதிரி அமைப்பைப் பின்வருமாறு வர்ணிக்கலாம். எந்தச் சமுதாயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்திலே, சில கருத்துப் போக்குகளும், விழுமியங்களும் கோல்லாச்சுகின்றன. இவற்றின் பெறமதி பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்ல விழையவில்லை. அவை மையமானவை என்பதை மட்டுமே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவை வெறும் அருப கருத்துப் பொருள்கள் அல்ல; மக்கள் வாழ்க்கையுடன் இவை இரண்டறக் கலந்துள்ளன. 'மேலாதிக்கம்' எனக் குறிப்

பிடும் போது இந்த நடைமுறைகள், எதிர்பார்ப்புகள், எமது ஆற்றல்களை நாம் செலவிடும் வழிகள், மனிதனின் இயல்பு பற்றியும் அவனது உலகின் தன்மை பற்றியும் எமது சாதாரண புரிதல்களும் விளக்கங்களும் யாவற்றையுமே சுட்டும் அச்சமுதாயத்தில் வாழும் பெரும்பாலோர்க்கு இதுவே மெய்ம்மை; இதைத் தாண்டி அப்பாலே செல்லுவதற்கு அவர்களால் பெரும்பாலும் இயலாது. ஆனால் இந்த 'மேலாதிக்கம்' தேங்கி இயங்காதிருக்கும் ஓர் அமைப்பல்ல; கருத்தியலாக அதனை ஆயும் சமயத்தில் தான் அது தேக்கமுற்றதாக எமக்குத் தோற்றலாம்.

மாறாக, மேலாதிக்கம் பெற்று கோலோச்சும் ஒரு பண்பாட்டினை உண்மையாக நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின், அப்பண்பாடு தங்கியிருக்கும் சமுதாய நிகழ்வுத் தொடரை நாம் உன்னிப்பாய் அவதானித்தல் வேண்டும், கோலோச்சும் பண்பாட்டைப் பரம்பச் செய்வதில் பொதுவாக கல்வி நிறுவனங்களே முக்கிய கருவிகள்: இன்று இது பண்பாட்டுச் செயற்பாடு மட்டுமன்று, மிக முக்கிய பொருளாதார முயற்சியும் கூட. உண்மையில் ஒரே வேளையில் இது பொருளாதார முயற்சியாகவும், பண்பாட்டுச் செயற்பாடாகவும், விளங்குகின்றது.

தத்துவ, கோட்பாட்டு மட்டத்தில் இன்னொரு நிகழ்வை நாம் அவதானிக்கலாம்; கடந்தகால, நிகழ்கால கருத்துப் போக்குகள், நடைமுறைகளிலிருந்து மேலாதிக்கப் பண்பாடு சிலவற்றை தேர்ந்தெடுத்து அழுத்துகின்றது: சிலவற்றை உதாரணஞ் செய்கிறது, இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவையே 'மரபு' என முன்வைக்கப்படுகின்றன. மேலும், இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சில கருத்துப் போக்குகளும் நடைமுறைகளும் மறுவியாக்கியானம் செய்யப்பட்டு அல்லது 'கலப்படம்' செய்யப்பட்டு, மேலாதிக்கப் பண்பாட்டின் ஏனைய கூறுகளுடன் முரண்படாத அல்லது ஒத்துப் போகக் கூடிய வகையில் அவற்றிற்கு வேறு வடிவங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. (வளரும்)

முப்பரிமாணம்

இங்கு மூவர் வெவ்வேறு தோற்றங் களைக் காட்டுகின்றனர்; எஸ். பொன்னுத்துரை நாடறிந்த எழுத்தாளர், நற்போக்கிலக்கியக் கோட்பாட்டின் பிதாமகர். 'தி', 'வி', 'சடங்கு', 'அப்பையா காவியம்', 'பந்த நூல் மூலமும் நச்சாதார்க்கு மினியார் உரையும்' (?) ஆகிய நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

மு பொன்னம்பலம் சர்வோதய, பிரபஞ்ச யதார்த்தக் கோட்பாட்டைப் பற்றி நிற்பவர்; கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதுபவர். 'அது' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

எம்.ஏ. நுஃமான் கவிதைவிமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடுள்ளவர். 1969ம் ஆண்டளவில் 'கவிஞன்' என்ற காலாண்டுக் கவிதை இதழை நடத்தினார். 'தாத்தாமரகும் பேரர்களும்' கவிதைத் தொகுப்பு, விரைவில் வெளிவர இருக்கிறது.

1. உயர்கலைத் தன்மைக்கும் பொதுமக்கள் இரசனைக்குமிடையில் பொதுவில் இணக்கமின்மை காணப்படுகிறதே! இந்நிலையில் மக்கள் அங்கீகரிக்கும் உயர்கலையை எவ்வாறு உருவாக்குவது?

எஸ். பொன்னுத்துரை:-

சும்மா சொல்லவில்லை; இந்தக் கேள்வி எனக்கு விளங்கவில்லை. இப்படிச் சொல்வ தினால், நீங்கள் கேள்வியைத் தொடுத்துள்ள முறை சரியில்லை என்று மறை முகமாகச் சாடுவதாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம். 'உயர் கலைத் தன்மை' 'பொதுமக்கள் இரசனை' என்ற சொற்றொடர்களுக்கு ஒருமுகமான அர்த்தங்களைக் கற்பித்துக் கொள்வதிலேயே வில்லங்கம் வந்து புகுந்து கொள்கிறது. தொடர்புச் சார்புகளிலே அர்த்தங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. தொடர்பின் நேர்த்தி தளத்தைப் பொறுத்தது. தன்ம பிறப்பு-சூழ்நிலை-ஞானம்-இலட்

சியம்-வாழ்க்கை முறைமை-ஆதர்ஷம்-மனத்தின் அரோகண அவரோகணகதிகள் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகக் கூடிய நூற்றுக்குமதிகமான காரணிகளாலே வலையப்படுகின்றன. எனக்கு ஓர் இலக்கிய நண்பர் இருக்கின்றார். அவர் பரம கம்யூனிஸ எதிர்ப்பாளர். சிவப்புப் பிடிக்காது. இதனால் பீட்டுட் கரியை நஞ்சென ஒதுக்குகின்றார். அது அவர் தளம். எனக்குப் பிடித்த மரக்கறி வகை முனைக்கீரையாகும். இந்தச் சுவைப் பழக்கத்திற்காக என்னைப் பச்சையூ.என்.பி.க்காரன் என்று குறிசுட்டு விடுவீர்களா? இதுதான் தளம். 'உயர் கலைத் தன்மை' என்று நீங்கள் கருதுவது என்ன? கலைச் சுவைப்பில் ஓர் உயர்ந்த தன்மை

என்று நீங்கக்கற்பிக்கும். மாயமானதானே? அப்படியாயின், உயர்வு என்பது உங்கள் ஞானத் தளத்தில் கற்பிதம் அல்லவா? சோறு சாப்பிடுவதை வசதிக்காகக் கலை என்று கொள்வோம். சீமை சென்று திரும்பியவர் முன்னாக்கரண்டி சுகிதம் சாப்பிடுகின்றார். தவறு செயல் உயர்கலைத் தன்மைசார்ந்தது என்ற எண்ணத்தினால்லவா அவர் அவ்வாறு செய்கின்றார்? ஒரே சலுவலில் அறுவராக அமர்ந்து சாப்பிடும் முஸ்லிம் முறையை நான் உவப்பேன். இதனை நீங்கள் பொது மக்கள் இரசனை என்றுசாடினாலும் தோஷமில்லை. 'பொது மக்கள்' என்று ஒரிடத்திலும், 'மக்கள்' என்று இன்னொரிடத்திலும் குறிப்பிடுகின்றீர். அவர்கள் பிறிது பிறிதா? அன்றேல் ஒன்றா? நான் வித்துவச் செருக்குள்ள சிருஷ்டிக் கலைஞன் என்று என்னை வெகு உக்கிரமாக அறிமுகப் படுத்திய நிலையிலேகூட, நான் பொது மக்களுள் ஒருவன் என்ற உரிமையை விட்டுக் கொடுத்ததெயில்லை. இவ்வாறு கற்பித்தல் சங்கையானது. என்னுடைய கலையும் பொதுமக்கள் இரசனையின் ஒரு ராகமே. பல இராசங்களை இசைமேடை அங்கீகரிக்கும் பொழுது, ஏன் இலக்கிய மேடையிலே மட்டும் இந்தச் சங்கடங்கள் ஏற்பட வேண்டும்? இப்படிச் சொல்வதற்காக என்மீது கோபப்பட வேண்டாம். மனதிற் பட்டதை அறிக்கை செய்தலும் என் தர்மமே. இலக்கிய மேடையைச்சில இலக்கிய விமர்சனக் கொந்துறுத்துக்காரர் வலு கெட்டித்தனமாக விபசார விடுதியாக்கி விட்டார்கள். இந்த அசியாய மகுவதத்திற்கு மெனசாட்சிகளாக அமர விரும்பாத துடிப்புள்ள இளைஞர்கள், கற்புத்தனம்பற்றி உரத்த குரலிலே பேசுதல் இயல்பு. வெறும்பேச்சு நியாயத்தினை வென்றெடுத்து விடாது. இதனை ஓர் உவமையாக உயர்கலைத் தன்மை பற்றிய பிரஸ்தாபத்திற்குப் பொருத்தனாம்.

மு. பொன்னம்பலம்:-

பொதுமக்களுக்கும் உயர்கலைக்கு மிடையே நிலவும் பெரும் இடைவெளிக்குக் காரணம் உயர்கலைப் பயிற்சி பரவ

லாக்கப் படாமையே. ஆகவே இந்தப் பயிற்சியை அப்படிப் பரவலாக்குவது என்பதேகேள்விகள் வி பரவலாக்கப்படும் அதே நேரத்தில் உயர்கலை சம்பந்தமான கல்வியும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஊட்டப்பட வேண்டும். நமது அநேக மாணவர்களுக்கு புதுமைப் பித்தன் என்றால் யாரென்று தெரியாது. இதற்கு எடுர்மாறான போக்கே சிங்கள மாணவரிடையே நிலவுகிறது. அவர்களுக்கு சமகால இலக்கிய நூல்கள் கீழ் வகுப்புகளிலேயே (G. C. E. சாதாரணம்) பாடப்படுத்தகமாக உள்ளன. அத்தோடு பொதுமக்களை, உயர்ரசனைக்கும் சிந்தனைக்கும் ஆற்றுப்படுத்தக் கூடிய நாடகம், சினிமா போன்ற நுறைகளில் திறமையிக்குவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். 1956க்குப்பின் ஏற்பட்ட சிங்கள மக்களின் கலாச்சார விழிப்புக்கு கலாநிதி சரத்சந்திரவின் நாடகங்களும் ஒரு காரணமாகும். இது சினிமாவையும் பாதித்துள்ளது. இன்று சிங்கள மக்களிடையே தென்னிந்தியப்பாணி சினிமாக்கள் காட்டப்பட்டால் பரிசாசக் கூச்சலே எழுகிறது. ஆனால் தமிழ்ச் சமூகத்திடமோ கொஞ்சம் சிரியஸ்ஸானவை காட்டப்படும் போதுதான் மிவேச்சத்தனமான கூச்சல் எழுகிறது. (உ+ம் தாகம்)

நுஃமான்:-

உயர்கலைத் தன்மையையும் பொதுமக்கள் ரசனையையும் எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது என்பது முதலாவது பிரச்சினை. சிறுபான்மையினரின் ரசனைக்குரிய கலைப்படைப்புக்கள் அனைத்தும் உயர்கலைத் தன்மை உடையவை என்று நாம் கூறிவிட முடியாது. என்னைப் பொறுத்தவரை உயர்கலைத் தன்மை அல்லது உயர்கலை ரசனை என்பது வாழ்க்கையின் உண்மையான தோற்றத்தை-அதன் இயக்கத்தை கலைப்படைப்புகள் மூலம் விளங்கிக்கொள்வதற்குரிய ஆர்வத்தையே குறிக்கும். மட்டமான ரசனை என்பது வாழ்க்கையில் இருந்து தப்பிச் செல்வதற்கான கலைமுயற்சியைக் குறிக்கும். அந்த வகையில் உயர்கலை ரசனைக்கும் மட்டமான ரசனைக்கும் இடையே ஒரு நீண்ட

இடை வெளி இருப்பதை நாம் அவதானிக்குவே செய்கின்றோம் இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, எல்லா தனிஉடைமை நாடுகளிலும் இப்போக்கையே நாம் காண்கிறோம். லாபநோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனிஉடைமைச் சமூகத்தில் இந்த நிலை தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

ரசனைப் பயிற்சிதான் இதன் காரணம் எனலாம், ரசனையும் ஒரு பயிற்சிதானே. நீண்டகாலமாக ஒரேவிதமான ரசனை முறைக்குப் பழக்கப்பட்ட மக்கள் அதிலேயே ஆழ்ந்து விடுகிறார்கள். நடை முறை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளில் இருந்து

2. சமகால அரசியல் விடயங்கள் சமூகத்து இலக்கியப்பரப்பில் தமிழர்களின் அவற்றின் காரணங்களையும் கூறுவீர்களா?

எஸ். பொ.:— சமகால அரசியல் விடயங்கள் சமூகத்து இலக்கியப்பரப்பில் முனைப்பாக்கம் பெறுவதாக கூறப்படுவதாகவே நீங்களும் குறிப்பிடுகிறீர்கள். யார் யாரோ (இவர்களே சமூகத்து விமர்சன கொள்துறாத்துக்காரர்கள் என்பதை நான் அறிவது போலவே, நீங்களும் இனங்கண்டிருப்பீர்கள்) அரசியல் விடயங்கள் நமது இலக்கியத்தில் முனைப்பாக்கம் பெற்றதாகக் கத்தியிருக்கிறார்கள். சிலபல கய வசதிகளுக்காக இவர்கள் தங்களுடைய கொள்கைகளை மட்டுமல்ல, மனச்சாட்சியினையும் மிகமிகக் கேவலமான முறையிலே வீற்றுவிட்டார்கள். இந்த உண்மையை மக்கள் மன்றிவிருத்து மறைப்பதற்காக வறட்டுத் தத்துவங்கள் பேசுகிறார்கள். தமது 'தொப்பை'களை வளர்ப்பதற்காக வரித்துக் கொண்ட இவற்றை உண்மையின் திருத்தவீசில் கொலுவிருத்தப் பறதியும் படுகின்றார்கள். அரசியல் விடயம் முனைப்பாக்கம் பெற்ற படைப்புகளின் பட்டியல் ஒன்றினைத் தயாரிக்கும் முயற்சியிலே ஈடுபட்டுப் பாரும்ங்கள். அப்பொழுது இந்தப் பிரமேயம் அசலான பொய்யென்ற ஞான விடிவு உங்களுக்கு ஏற்படும். அரசியல் என்பது வேறு; அரசியல் நிகழ்வுகள் சிலவற்றைத் தொட்டுச் செல்லுதல் என்பது வேறு. நான் இலக்கியப் படைப்பினைச் சேதமை பூர்வமாக அணுகுபவன் எனப் பெருமை பாராட்டுகின்றேன். 'யோகம்' என்ற என் நாவலை அரசியல் விடயங்களின் விமர்சனமாகவும் அமைத்தேன்; 'விரகேசரி'யில் முன்று வாரங்கள் பிரசுரமாகி இடை நடுவில் நிறுத்தப் பட்டு விட்டது. அது குறை மாசத்திலேயே சாகடிக்கப்பட்டது. முற்போக்குச் சநாதனிகள் பின்னணியில் உழைத்தார்கள் என்பதும் கசப்பான உண்மை. பொதுவாகவே அரசியல் விடயங்கள் சமூகத்து இலக்கியப் பரப்பில் முனைப்பாக்கம் பெறவில்லை என்று கருதும் நான், தமிழர்களின் பிரச்சினைகள் பெற்ற இடத்தைப் பற்றிய விசாரத்திலும் அவற்றிற்கான காரணங்களை அறியும் விசாரணையிலும் ஈடுபடுதல் அபத்தமல்லவா?

தற்காலிகமாகவேனும் தப்பிச் செல்வதற்கு இந்தப் போலிரசனைப் பயிற்சி அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. கலைவியாபாரிகளின் இலாபநோக்கையும், அரசியல் அபிலாஷைகளையும் அது பூர்த்தி செய்துவிடுகின்றது. இந்த நிலையில் வெகுஜனங்கள் மத்தியில், வாழ்க்கையில் உண்மையான ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிடும் இயக்கப்பூர்வமான நடவடிக்கைகள்மூலமே உயர்கலை ரசனையைப் பரவலாக்க முடியும் என்று நான்கருதுகின்றேன். உயர்கலை ரசனையை வெகுஜனமயப்படுத்துவது என்பது முற்றிலும் ஒரு கலைப் பிரச்சினை அல்ல. அது ஒருசமுதாய, அரசியல் பிரச்சினையும் ஆகும்.

முனைப்பாக்கம் பெறுவதாகக் கூறப்படும் பிரச்சினைகள் பெற்ற இடம் என்ன?

சியல் என்பது வேறு; அரசியல் நிகழ்வுகள் சிலவற்றைத் தொட்டுச் செல்லுதல் என்பது வேறு. நான் இலக்கியப் படைப்பினைச் சேதமை பூர்வமாக அணுகுபவன் எனப் பெருமை பாராட்டுகின்றேன். 'யோகம்' என்ற என் நாவலை அரசியல் விடயங்களின் விமர்சனமாகவும் அமைத்தேன்; 'விரகேசரி'யில் முன்று வாரங்கள் பிரசுரமாகி இடை நடுவில் நிறுத்தப் பட்டு விட்டது. அது குறை மாசத்திலேயே சாகடிக்கப்பட்டது. முற்போக்குச் சநாதனிகள் பின்னணியில் உழைத்தார்கள் என்பதும் கசப்பான உண்மை. பொதுவாகவே அரசியல் விடயங்கள் சமூகத்து இலக்கியப் பரப்பில் முனைப்பாக்கம் பெறவில்லை என்று கருதும் நான், தமிழர்களின் பிரச்சினைகள் பெற்ற இடத்தைப் பற்றிய விசாரத்திலும் அவற்றிற்கான காரணங்களை அறியும் விசாரணையிலும் ஈடுபடுதல் அபத்தமல்லவா?

மு. பொ.— இன்று முற்போக்கு இலக்கியம் படைப்பதாகவும் சமகால வரலாற்று நாவல்கள் எழுதுவதாகவும் விமர்சிக்கப்படும்மது 'முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் சிருஷ்டிகளில் சமூகத்தமிழர்களின் பிரச்சினைகள் கவனிப்புப் பெற்ற

தில்லை. அப்படிக்கவனிப்புப் பெற வேண்டிய சத்தர்ப்பங்களிலும் தமிழர் சம்பந்தப்பட்ட உரிமைப் பிரச்சனைகள் பிற்போக்கு வாதமாகவே மாறாட்டம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழர் பிரச்சனைகளை முன்வைக்கும் ஒரு கட்சியின் செயல்களில் ஒரு சில பிற்போக்குத் தன்மை இருப்பதற்காக, தமிழர்களின் நியாயமான கோரிக்கையையே பிற்போக்கு வாதமாகக் காட்டும் பெரும் மாறாட்டத்தை, இன்று முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகள் செய்கின்றனர். இதன் காரணம் வேடிக்கையானது. தமிழர்களின் நியாயமான உரிமைகளைப்பற்றிப்பேசினாலோ எழுதினாலோ, தம்மைப் பிற்போக்கு வாதிகள் என்று சிங்கள மக்கள் கருதிவிடுவார்கள் என்றும் அவர்களின் நல்லபிப்பிராயத்தைத் தாங்கள் இழந்து விடுவார்கள் என்றும், நமது 'முற்போக்கு' வாதிகள் நினைக்கின்றனர். இந்தக் கோழைத்தனத்திலிருந்தும் மனச்சிக்கலிலிருந்தும் என்று விடுதலை பெறுகிறார்களோ அன்றுதான், இவர்களுக்கு விடாமாசனம் உண்டு. திரு மு. தனையசிங்கம் எழுதிய 'ஒருதனி வீடு' என்ற காவல் முழுக்க முழுக்க தமிழர் பிரச்சனையைத் தொட்ட நாவலாகும். இதை அவர் 'நாடும் வீடும்' என்று திருத்தி எழுதி முடிக்காமலே விட்டுவிட்டார். இவரின் 'இரத்தம்' என்ற சிறுகதை, வரதரின் 'வீரம்' என்ற கதை சாத்தனின் சில கதைகளும் இப்பிரச்சனையைத் தொட்டவையாகும். திரு. சண்முகம் சிவலிங்கம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டில் பாடிய கவிதை, இன்றைய முற்போக்கு

வாதிகளுக்கு ஓர் புறநடையாய் அமைந்ததாகும்.

நுஃமான்:- சமகால அரசியல் விடயங்கள் சமூத்து இலக்கியத்தில் முனைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளதாக என்னால் கூறமுடியாது. ஆனால் சமூக முரண்பாடுகளை வர்க்கப்போராட்டத்தின் அடிப்படையில் அணுகுவது இன்றைய சமூத்து இலக்கியத்தின் பிரதான போக்காக உள்ளது என்று பொதுவாகக் கூறலாம். சமகால அரசியல் விடயங்கள் என்று அதைத்தான் நங்கள் கருதினீர்களோ தெரியாது. அது எவ்வாறெனினும் தமிழர்களின் பிரச்சனைகள் நமது இலக்கியத்தில் சரியான முறையில் இடம்பெறவில்லை என்பது வெளிப்படையாகும். 1953ல் இருந்து 58 வரையும் அதன் பிரதானம், இனப்பகை உணர்வும் மொழி வெறியுமே தமிழர் பிரச்சனையின் வெளிப்பாடாக நமது இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழர் பிரச்சனையின் சமுதாய அடிப்படையை நமது எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது, இதற்கான காரணமாக இருக்கலாம். பிழையான அரசியல் தலைமையும் பிறிதொரு காரணமாக இருக்கலாம். தமிழர் பிரச்சனையின் காரணங்கள் புரிந்து கொள்ளப்படாவிட்டாலும் கூட ஸ்தாபன மயமாக்கப்பட்டுள்ள சிங்கள இனவாதம், தமிழ்பேசும் மக்களின் அன்றாடப் பொதுவாழ்வில் எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பது பற்றிய உண்மைபூர்வமான சித்திரங்கள் கூட நமது இலக்கியத்தில் பொதுவாக இல்லை என்பது சிந்தனைக்குரியது.

3. எழுபதுகளில் தோன்றிய சமூத்துப் மதிப்பீடு என்ன?

எஸ். பொ.:- 'எழுபதுகளிலே தோன்றிய படைப்பாளிகள்' என்று ஏன் துடிப்புள்ள இளைஞர்கள், தம்மை ஒரு எல்லைக்கட்டுக்குள் வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? எழுத்துப் பிரவேசம் செய்த காலம் தற்செயலானது. அதற்கு எந்தகைய தனித்துவமகத்துவமும் கிடை

படைப்பாளிகளைப்பற்றிய உணர்வுகள்

யாது. எழுத்தாக்கத்தின் மதிப்பீடு செய்வதற்கு ஓர் எழுத்தாளன் வாழ்க்கை காலம் உதவலாம். ஒரு சிருஷ்டியின் இலக்கிய வீறுக்கும் காலத்திற்கும் உறவினை வலியுறுத்தக் கூடாது. எழுபதுகளிலே ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் உள்ள எழுத்தாளர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அவர்களை மதிக்க

கின்றேன். அவர்களைப்பற்றிய மதிப்பீடு செய்வதை நான் விருப்பவில்லை. ஐம்பதுகளிலே நம்பிக்கையூட்டிய எழுத்தாளர்களும், அறுபதுகளிலே நம்பிக்கையூட்டிய எழுத்தாளர்களும், இன்று இலக்கிய உலகிலே 'பிறிவீல்' சவாரி நடத்தும் நபும்சகத்தனத்தைப் பார்க்கும் விரக்தியினால் நான், மதிப்பீடு செய்வதிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்கிறேன் என்று நீங்கள் அர்த்தப் படுத்திக் கொண்டாலும், தோஷமில்லை.

மு. பொ.:- இவர்களில் அரைவாசிப் பகுதியினர் தீவிரமார்க்ஸியப் பார்வையை ஏற்றக் கொண்டவர்கள் போல் எழுதுகின்றனர். ஏனையோர் அப்பார்வையை வரித்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் முற்போக்குக் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவுடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆனால் இத்தகைய பண்பை அறுபதுகளில் காணமுடியாது. முற்போக்காளர் ஓர் அணியாகவும், அதற்கு எதிரானவர் ஓர் அணியாகவும் இயங்கினர். கடவே இவ்விரு போக்குகளின் குறைகளைக் கண்டித்தும் நிறைவைப் பாராட்டியும், இனிஎடுக்க வேண்டிய 'முன்னும் பக்கப்' பார்வையையுடைய ஒரு போக்கும் இருந்தது. எழுபதுகளில் அது இல்லா விட்டாலும் முன்னர் அறுபதுகளில் இல்லாத மாதிரி வெறும் வரட்டுமார்க்சிய கலோகப் படைப்புகளைக் கண்டிக்கின்ற உண்மையான இடது சாரிப் பார்வையும் இருக்கிறது. அத்தோடு எழுதுவதுபோல் வாழவேண்டும் என்கிற நேர்மையான இளம்பரம்பரையும் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால்

4. தமிழகத்தினதும் ஈழத்தினதும் தற்போதையக்கலை இலக்கியமுயற்சிகளப்பற்றி, என்ன கருத்துக்கொண்டுள்ளீர்கள்.

எஸ். பொ.:- தமிழகத்தினதும் ஈழத்தினதும் தற்போதையக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையா? குமுதமும், தினமணிக் கதிரும், ஆணந்த விடனும் இலட்சக் கணக்கான வாசகர் மத்தியில் வளர்க்கும் இலக்கியத்தைப் பற்றியும், சினிமாக்காரர் வளர்க்கும் கலைப்பற்றியும் நான் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது? இந்தக்கலை-இலக்கிய வளர்ச்சியினாலே சில பலருடைய பண்பைகள் எக்கச்சக்கமாகக் கொழுத்

இவர்களது படைப்புகள் அறுபதுகளில் வெளிவந்தவற்றைவிடக்கலைத்துவத்தில் மிகு சிவீட்டன என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அதற்குரிய சில அறிகுறிகளைக் காணலாம். ஆனால் இவர்களில் அநேகமானோர் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, புதுக்கவிதை என்கிற 'ஃபோர்முலூர்' போக்கிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. அரசியல், சமூகம் பெருளாதாரம் ஆகிய அனைத்தையும் தொட்டலசி கலைத்துவமாக்கி மக்களுக்குத் தருகிற புத்தெழுச்சி இவர்களிடம் இன்னும் எழவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அறுபதுகளில், இது ஒரு சிலரிடம் இருந்தது.

நலீமான்:- எழுபதுகளில் இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் ஏராளமான படைப்பாளிகள் இங்கு தோன்றி உள்ளார்கள். சமூக முரண்பாடுகளை பாட்டாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டில் இருந்து நோக்குவோர் இவர்களுள் பெருந் தொகையாக இருப்பது மகிழ்ச்சியே. ஆயினும் கலை நோக்கு இவர்களிடம் அருந்தலாகவே கசணப்படுகின்றது மறு புறத்தில் கலை உணர்வு மிகுந்த கலைஞர்கள் சிலர் தனிமனித உணர்வுகளையே தங்கள் படைப்புகளின் பொருளாகப், பெரிதும் பயன்படுத்துகின்றனர். கலை உணர்வும் சமூக உணர்வும் இவர்களிடம் பொதுவாக தனிப்பிரிந்து உள்ளதையே காணமுடிகின்றது ஆயினும் 70க்குப் பிந்திய படைப்பாளிகளுள் நம்பிக்கை தரும் சிலர் உள்ளார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

திருக்கின்றன. அந்த அளவிலே சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு யோகந்தான்! 'சஞ்சிகைத் தடை' என்று நம்மவர்கள் நடத்தியபேயாட்டத்தின் பின்னர், இன்று நமது நிலைமை குறித்துச் கடலை ஞானத் தத்துவம் பேசவேண்டியே இருக்கும். அண்மையில் என்மைத்துணையும், என் சின்ன அண்மைத்துணையும் அடுக்குக்காகப் பறிகொடுத்துள்ள என்னுடைய நிலையில், கடலைஞான விசாரம் மிகுந்த சலிப்பினையே தருகின்றது; மன்னிக்கவும்.

மு. பொ.:— நான் நாவல், சிறுகதை என்று நற்போது படிப்பது மிகக் குறைவே. அத்தோடு தமிழகத்தின் நற்போதைய படைப்புகளை அதிகம் படித்ததில்லை. யாராவது நண்பர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னால் அவற்றைத் தேடிப் படித்ததுண்டு. அப்படிப் பார்த்தால் நான் அண்மையில் படித்த இந்நிரா பார்த்த சாரதியின் குருதிப் புனல், டி. செல்வராசனின் சிறுகதைகள் ஆகியவற்றின் தரத்துக்கும் முழுமைக்கும் ஈழத்தில் அண்மையில் வெளிவந்தவை, ஈடுகொடுக்கக் கூடியவையாய் உள்ளன என்று சொல்ல முடியாது. அண்மையில் நான் படித்த வண்ணநாசன் என்பவரின் 'போட்டோ' என்ற கதை, கலைத்துவம் சேரம் போகாமல் பார்த்துக் கொண்ட பரிசோதனைகளில் ஒன்று எனலாம். ஈழத்தவரின் முற்போக்குக் கதைகளில் செயற்கைத் தன்மையே அதிகம். செ. கணேசலிங்கனின் 'நீண்ட பயணம்' தவிர்ந்த ஏனையவையிலும் டானியலின் 'பஞ்சம்'ரின் கடைசிப் பகுதியிலும் இதைக் காணலாம். 'போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்' என்ற நாவலின் தலைப்பு மட்டுந்தான் நிமிர்ந்து நிற்றது. வீரகேசரிவெளியீடுகள் கலைநிதியாகச் சாதித்தது மிகக் குறைவே. நாடகம் போன்ற கலைத்துறைகளில் தமிழகத்தைவிட ஈழத்தவர் பரவ

லாக முன்னேறியுள்ளனர். பா நாடகம் போன்றவற்றில் தமிழகத்தின் சாதனை யூஜியமே, அத்தோடு கவிதைத் துறையில் தமிழகப் பன்னாள் சலசலத்தாலும், அதிசு ஈழத்தவர் அமைதியாக முன்னேறியிருப்பது கண்கூடு. இது சம்பந்தமாக தமிழக விமர்சகர் அக்கறை எடுத்ததே இல்லை. விமர்சனத்துறையில் இன்று தமிழகம் ஈழத்தை விட முன்னுக்கு நிற்றிறது.

துல்மான்:— நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை கமார் பதினேந்து ஆண்டுகளாகத் தான் கலை இலக்கியத் துறையில் ஒருவிழிப்பு, சமகாலப்பிரக்கையையும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. அந்தவகையில் நாம் இளம்பருவத்தினர்தான். உயர்ந்த சாதனைகள் இனிமேல்தான் ஏற்பட வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஆயினும் கவிதை நாடகம், விமர்சனம் போன்ற துறைகளில் தமிழ் நாட்டைவிட நாம் சிலவற்றைச் சாதித்துள்ளோம். சிறுகதை, நாவல் துறைகளில் தமிழ் நாட்டில் சாதனை விபந்துரைக்கத் தக்கது. இதுபற்றி அண்மையில் யாழ்வளகத்தில் கடைபெற்ற நாவல் நூற்றாண்டுக் கருத்தரங்கில் காரசாரமாவை விவாதங்களும் நடைபெற்றன. ஆயினும் தமிழ் நாட்டின் வளர்ச்சியை நாம் மறுக்க முடியாது.

5. மெய்யுள் புதிய இலக்கிய வடிவமாக அறிமுகப் படுத்தப்பட்டுள்ளதே! இது புதியதொரு வடிவந்தானா? இதை அவசியமானதென்றெனக் கருதுகிறீர்களா?

எஸ். பொ.:— 'மெய்யுள்' என்ற இலக்கிய வடிவம் ஓர் இலக்கியப் பரிசோதனையாக அறிமுகப் படுத்தப் பட்டுள்ளது. புதிய வடிவம் என்பதும் சரியே-இலக்கிய வடிவத்தின் அவசியம் ஒரு படைப்பாளியின் சுதர்மம். என் படைப்பு முனைப்புக்கு 'மெய்யுள்' வடிவம் இற்றைவரை தேவைப்படவில்லை. ஆனால் காலஞ்சென்ற மு. தனையசிக்கத்திற்கு அது தேவைப்பட்டிருக்கலாம்; எனவே, கையாண்டார். 'மெய்யுள்' வடிவம் தேவையென்று கருதி, அதனை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவரும்

எழுத்தாளரின் பெருக்கத்தைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். இலக்கிய விடயங்களிலே எனக்கு எருமையைப் பார்க்கிலும் பொறுமை அதிகம்.

மு. பொ.:— மெய்யுள் உருவம் சும்மா பரிசோதனை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக எழுந்த ஒன்றல்ல ஆனால் இன்று அப்படி எழுவவற்றுக்குக்கூட உண்மையான அர்த்தத்தைக் காட்டும் தத்துவார்த்தப் போக்குடையது இது. உண்மையில் கலை இலக்கிய உருவமாற்றங்கள்

அடிப்படையான சிந்தனை மாற்றத்தோடு தான் எழுகின்றன. மு. த. வீன் வார்த்தையில் சொல்வதானால் சமய நம்பிக்கை மிகுந்த அறிவுவாதத்துக்கு முந்திய ஐரோப்பாவில் எழுந்த படைப்புகள் உள்ளூரையும் கற்பனையும் செறிந்த காவியங்களாகவும் கவிதைகளாகவும் இருந்தன- அறிவுவாதத்துக்குப் பின்னர் வந்தவை (மார்ட்ஸீயமே அறிவுவாதத்தின் இறுதிநிலையாக உள்ளது) ஐய்ப்புல உணர்வும், அறிவும், பிரதேச சூழலும் செறிந்த யதார்த்த கதை, நாவல்களாக கவிதைகளாக மாறின. ஆனால் இன்றோ மனிதன் மீண்டும் தெய்வ நம்பிக்கை வலுவடையும் சூழலில் மட்டுமல்ல அதற்குரிய புதிய பேர் மன-பரிணாம காலகட்டத்திலும் நிற்கிறான் ஆகவே இத்தச் சூழலின் முக்கியத்துவத்தை உணரும் படைப்பாளியின் ஆக்கங்கள் மீண்டும் ஆழமான உள்ளூர்வையும், அறிவுவாதம் விட்டுச் சென்ற அறிவின் (விஞ்ஞான) அலசலையும் உடையதாக அமையும். இந்தப் போக்கு பழைய உருவங்களின் போதாதன்மையை உடைத்தும் அவற்றைக் கலந்தும் புதிய பரிணாமத்துக்கேற்ற தரிசனங்களை உள்ளடக்கக் கூடிய 'மெய்யுள்' உருவங்களாக அமையும். இது எல்லாவற்றுக்கு முரிய புதிய விடுதலை இலக்கியமாகவே அமையும் ஆகவே இனிமேல் வெறும் கற்பனை யதார்த்தங்களோடு மெய்யறிவுக்குத் தடையாக நிற்கும் படைப்புகளையெல்லாம் மெய்யுளுக்கு முந்திய இலக்கியமாகவும் கற்பனை யின்றி உள்ளூரையும் அறிவலசலும் சேர மெய்யை நோக்கி நிற்பவையெல்லாம் மெய்யுள் சார்ந்த இலக்கியங்களாகக் கணிக்கப்படலாம்.

யுள் சார்ந்த இலக்கியங்களாகக் கணிக்கப்படலாம்.

இந்த இலக்கியப் போக்கை ஈழம்-தமிழ்நாடு என்று பார்க்காமல் முழு உலகமே எடுக்க வேண்டிய இனி வரும்போக்காகவும், வாழ்க்கையையே கலையாக மாற்றும் ஒரு போக்காகவும் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

நுஃமான்:- இந்தக் கேள்வி அவசியமான ஒன்றாக எனக்குப் படவில்லை. 'மெய்யுள்' என்பது வெறும் 'லேபல்' விவகாரம். சிறிதுகாலம் 'நற்போக்கு இலக்கியம்' என்று இங்கு ஒரு சத்தம் கேட்டதை நாம் அறிவோம். அது போன்றதுதான் இதுவும். நானும், தனையசிங்கம் சகோதரர்களின் படைப்புகளைப் படித்துள்ளேன். இதுவரை நமக்கு அறிமுகமான இலக்கிய வடிவங்களில் இருந்து வித்தியாசங்கள் எதையும் நான் காணவில்லை. இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்; கலையை அழிக்கும் கலை என்றெல்லாம் அதுபற்றிக் கூறுகிறார்கள் இவை சுயமுரண்பாடு உள்ள கூற்றுக்கள் என்பது வெளிப்படடை. இலக்கியம் உண்மை பூர்வமானதாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுவதை மட்டும், நான் ஒப்புக் கொள்வேன். ஆனால் இது அவர்களின் புதிய கண்டுபிடிப்பு அல்ல. நவீன இலக்கியத்தின் இலக்கணமே, அதுதான்.

(இவ் அரங்கம் தொடர்பான வாசகர்களுக்குத் தகவல் வரவேற்கிறோம். ஆ-ர்)

'அலை' இலக்கியவட்டத்தினருக்காக 'அலை'யின் சாதனங்களுடன், யாழ்ப்பாணம் வஸ்தியன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு இல, 13/9, மவுண்ட் கார்மல் வீதி, குருநகரில் வசிக்கும் கி. எம்.லியூஸ் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. நிர்வாக ஆசிரியர் அ. யேசுராசா.